

ของปุ๋ยที่ได้ในด้านใด เพื่อจำหน่ายหรือใช้ประโยชน์อื่นใด โดยเฉพาะการผลิตเพื่อจำหน่าย อาจจะประสบปัญหาค่อนข้างมากในด้านคุณภาพของปุ๋ยจะดีกว่าปุ๋ยที่จำหน่ายในตลาดรวมทั้งปัญหาในด้านราคา เนื่องจากผลผลิตที่ได้จากการหมักมูลฝอยนั้นมีค่าของสารอาหารไม่เพียงพอ จึงมีค่าเป็นเพียงสารบำรุงดิน หากจะเป็นปุ๋ยจะต้องเติมสารอาหารเข้าไปแล้วนำไปผสมกับกากตะกอนจากระบบบำบัดสิ่งปฏิกูล เป็นต้น ปัญหาอีกอย่างของการหมักทำปุ๋ย คือใช้ระยะเวลาในการกำจัดยาวนานกว่าวิธีการฝังกลบ หรือวิธีเผา ซึ่งปัญหาในด้านเวลานี้จะส่งผลต่อการจัดเตรียมพื้นที่ในสถานที่กำจัดต้องมีขนาดใหญ่และเหมาะสมด้วย รวมทั้งวิธีนี้ยังมีปัญหาด้านกลิ่นเหม็น แผลงหนอน หรือเชื้อโรคซึ่งจะส่งผลกระทบต่อชุมชนในบริเวณ โดยรอบ อีกทั้งยังต้องจัดหาพื้นที่หรือวิธีการอื่นๆ เพื่อกำจัดวัสดุที่ไม่สามารถย่อยสลายได้ ซึ่งแยกออกจากกระบวนการหมัก และไม่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่หรือใช้ประโยชน์อื่นได้อีก

2. วิธีการเผาในเตาเผา (Incineration)

การเผากำจัดมูลฝอยโดยการ ใช้เตาเผา หมายถึง กระบวนการเผาไหม้มูลฝอยซึ่งต้องใช้ความร้อนสูง เพื่อไม่ให้เกิดกลิ่น ผลที่ได้จากการเผานอกจากจะสามารถลดปริมาณมูลฝอยได้ร้อยละ 70-90 แล้ว ยังมีก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ น้ำ เถ้า และก๊าซหรือสารอื่นๆ ปะปนมาขึ้นอยู่กับชนิดของมูลฝอยที่นำเข้าเตาเผา ในการคัดเลือกรูปแบบ และขนาดของเตาเผาจะต้องคำนึงถึงปริมาณและลักษณะสมบัติของขยะมูลฝอยต้องมีความชื้น ไม่สูงเกินกว่าร้อยละ 65 และมีค่าความร้อนจากการเผาเกินกว่า 500 กิโลแคลอรีต่อกรัม รวมถึงความพร้อมของแหล่งเงินทุนที่ใช้ในการก่อสร้างการเดินระบบ และการซ่อมบำรุงรักษาซึ่งสูงกว่าวิธีการกำจัดอื่นๆ ทั้งนี้ยังต้องคำนึงถึงการควบคุมป้องกันผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะอากาศเสียที่ปล่อยออกจากปล่องระบายจึงต้องลงทุนติดตั้งอุปกรณ์ควบคุมสารมลพิษและจะต้องให้ความเข้มข้นของสารมลพิษอยู่ภายใต้มาตรฐานของทางราชการด้วย ซึ่งการติดตั้งอุปกรณ์ดังกล่าวย่อมทำให้เงินลงทุนของระบบสูงเพิ่มไปด้วย

3. วิธีการฝังกลบอย่างถูกหลักสุขาภิบาล (Sanitary Landfill)

การกำจัดขยะมูลฝอยโดยวิธีฝังกลบ เป็นการนำขยะมูลฝอยมาเทกองในพื้นที่ที่จัดเตรียมไว้แล้ว ใช้เครื่องจักรเกลี่ยและบดอัดให้ยุบตัวลง แล้วใช้ดินกลบทับและบดอัดให้แน่นอีกครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นนำขยะมูลฝอยมาเกลี่ยและบดอัดอีกเป็นชั้นๆ สลับด้วยชั้นดินกลบเพื่อป้องกันปัญหาในด้านกลิ่น แผลงน้ำฝนชะล้างและเหตุรำคาญอื่นๆ อินทรีย์สารที่มีอยู่ในขยะมูลฝอยจะถูกย่อยสลายตามธรรมชาติโดยจุลินทรีย์ สำหรับการติดตามตรวจสอบผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมนั้นที่บริเวณกันหลุมฝังกลบจะมีท่อกระดุงูเพื่อรองรับ และรวบรวมน้ำเสียที่อาจเกิดจากความชื้นของของเสียเอง น้ำที่รวบรวมได้นี้ เรียกว่า น้ำชะ "Leachate" ซึ่งจะต้องนำไปบำบัดก่อนระบายออกสู่แหล่งน้ำสาธารณะ นอกจากนี้ยังต้องมีระบบระบายก๊าซที่เกิดขึ้นจากการฝังกลบด้วย

4. วิธีการกำจัดขยะมูลฝอยแบบอื่น ๆ

นอกเหนือจากวิธีการกำจัดมูลฝอยทั้ง 3 วิธีดังกล่าว ยังมีวิธีการอื่น ๆ ในการกำจัดขยะมูลฝอย ได้แก่

4.1 การลดปริมาณจากแหล่งกำเนิด ได้แก่ การเลือกใช้สินค้าซึ่งสามารถใช้ซ้ำได้หลายครั้ง เช่น ผ้าอ้อมเด็กที่เป็นผ้า ตะกร้าหวาย เป็นต้น การเลือกซื้อสินค้าขนาดใหญ่ เพื่อทดแทนการซื้อสินค้าชิ้นเล็กหลาย ๆ ชิ้นในปริมาณที่เท่ากัน เช่น ผงซักฟอกกล่องใหญ่ การผลิตหรือเลือกใช้สินค้าที่มีอายุการใช้งานได้ยาวนาน เช่น วัสดุไม้ใช้งานได้นานกว่ากระดาษหรือพลาสติก และโครงการรณรงค์ให้ประชาชนช่วยลดปริมาณการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือย

4.2 การนำกลับไปใช้ใหม่ เป็นการคัดแยกหรือเลือกวัสดุที่มีค่าหรือมีประโยชน์เพื่อนำกลับไปผลิตใหม่ เช่น กระดาษสำนักงาน หนังสือพิมพ์เก่าพลาสติก แก้ว โลหะต่าง ๆ เป็นต้น จะช่วยลดปริมาณมูลฝอยที่ต้องนำไปกำจัดและช่วยลดค่าใช้จ่ายในการกำจัดด้วย

4.3 การคัดแยกขยะมูลฝอยที่เป็นพิษ และอันตราย ควรจัดทำเป็น โครงการรณรงค์ให้ประชาชนช่วยคัดแยกขยะมูลฝอยที่เป็นพิษ และอันตรายออกจากขยะมูลฝอย ขยะมูลฝอยที่เป็นพิษและอันตรายเหล่านี้ เช่น ถ่านไฟฉายหลอดฟลูออเรสเซนต์ ระเบิด ยาฆ่าแมลง ระเบิด และระเบิดต่าง ๆ

4.4 วิธีการกำจัดแบบผสมผสาน เป็นการคัดแปลงนำวิธีการกำจัดมูลฝอยที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผสมใช้งานตามความเหมาะสมของแต่ละท้องถิ่น เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการขยะมูลฝอยให้สูงขึ้น วิธีการกำจัดแบบผสมผสานอาจประกอบด้วยวิธีการ เช่น การลดปริมาณจากแหล่งกำเนิดใช้ร่วมกับการนำมูลฝอยกลับไปใช้ใหม่ การนำขยะมูลฝอยกลับไปใช้ใหม่ใช้ร่วมกับการคัดแยกขยะมูลฝอยที่เป็นพิษ และอันตราย การคัดแยกขยะมูลฝอยที่เป็นพิษและอันตรายใช้ร่วมกับการกำจัดโดยวิธีฝังกลบ หรือวิธีหมักทำปุ๋ยหรือวิธีการเผาในเตา เป็นต้น

สรุปได้ว่า วิธีการจัดการขยะมูลฝอยประกอบด้วย การคัดแยกขยะมูลฝอย การเก็บรวบรวมขยะมูลฝอย การขนส่งขยะมูลฝอย การกำจัดขยะมูลฝอย โดยการกำจัดขยะมูลฝอยที่ถูกหลักวิชาการ คือ ไม่ทำให้บริเวณที่กำจัดขยะเป็นแหล่งอาหาร แหล่งเพาะพันธุ์สัตว์ และแมลงนำโรค เช่น แมลงวัน ยุง และแมลงสาบ เป็นต้น ทำให้เกิดการปนเปื้อนแก่แหล่งน้ำและพื้นดิน ไม่ทำให้เกิดมลพิษต่อสิ่งแวดล้อม ไม่เป็นสาเหตุแห่งความรำคาญ อันเนื่องมาจากเสียง กลิ่น คว้นและฝุ่นละออง วิธีการจัดการขยะหมักทำปุ๋ย (Composting) วิธีการเผาในเตาเผา (Incineration) วิธีการฝังกลบอย่างถูกหลักสุขาภิบาล (Sanitary Landfill) และวิธีการกำจัดขยะมูลฝอยแบบอื่น ๆ คือ การลดปริมาณจากแหล่งกำเนิด การนำกลับไปใช้ใหม่ การคัดแยกขยะมูลฝอยที่เป็นพิษ และอันตราย

การดำเนินการกำจัดขยะมูลฝอยขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

บทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดการขยะมูลฝอย

การดำเนินการจัดการขยะมูลฝอยเป็นอีกบทบาทหน้าที่หนึ่งที่สำคัญที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องมีการจัดการอย่างเพียงพอ เพื่อรักษาไว้ซึ่งความสะอาดเรียบร้อยของบ้านเมือง และไม่ให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น (2548 : 1-6) อธิบายว่า ปัญหาขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลจำเป็นจะต้องได้รับการจัดการที่เหมาะสม เพื่อไม่ให้ปัญหาขยายตัวและรุนแรงยิ่งขึ้น เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนและส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม โดยกฎหมายได้กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการจัดการขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลดังนี้

1. พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ได้บัญญัติไว้ในมาตราต่างๆ ดังนี้

มาตรา 16 “ให้เทศบาล เมืองพัทยา และองค์การบริหารส่วนตำบล มีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง ดังนี้

(18) การกำจัดมูลฝอย สิ่งปฏิกูลและน้ำเสีย”

มาตรา 17 “ภายใต้บังคับมาตรา 16 ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัด มีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง ดังนี้

(11) การกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลรวม

(12) การจัดการสิ่งแวดล้อมและมลพิษต่างๆ”

2. พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 ได้บัญญัติไว้ในมาตราดังต่อไปนี้

มาตรา 50 “ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย เทศบาลตำบลมีหน้าที่ต้องทำในเขตเทศบาล ดังต่อไปนี้

(3) รักษาความสะอาดของถนน หรือทางเดินและที่สาธารณะ รวมทั้งการกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล”

มาตรา 53 “ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย เทศบาลเมือง มีหน้าที่ต้องทำในเขตเทศบาล ดังต่อไปนี้

(1) กิจการตามที่ระบุไว้ในมาตรา 50”

มาตรา 56 “ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย เทศบาลนคร มีหน้าที่ต้องทำในเขตเทศบาล ดังต่อไปนี้

(1) กิจการตามที่ระบุไว้ในมาตรา 53”

3. พระราชบัญญัติสภาพัฒนาการและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ได้บัญญัติไว้ดังนี้
มาตรา 67 “ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย องค์การบริหารส่วนตำบล มีหน้าที่ต้องทำ
ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล ดังต่อไปนี้

(2) รักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดินและที่สาธารณะ รวมทั้ง
กำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล”

4. พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 ได้บัญญัติ
ไว้ดังนี้

มาตรา 4 “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า

(1) นายกเทศมนตรี สำหรับในเขตเทศบาล

(6) หัวหน้าผู้บริหารท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างอื่น
นอกเหนือจาก (1) ถึง (5) ข้างต้นที่ได้รับการประกาศกำหนดให้เป็นราชการส่วนท้องถิ่นตาม
กฎหมายเฉพาะว่าด้วยการนั้น สำหรับในเขตราชการส่วนท้องถิ่นนั้น”

มาตรา 60 “เพื่อประโยชน์ในการจัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อการจัดการคุณภาพ
สิ่งแวดล้อมในระดับจังหวัดตามมาตรา 37 ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นในท้องที่ที่ได้ประกาศกำหนดให้
เป็นเขตควบคุมมลพิษ ตามมาตรา 59 จัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อลดและขจัดมลพิษในเขตควบคุม
มลพิษนั้นเสนอต่อผู้ว่าราชการจังหวัด เพื่อรวมไว้ในแผนปฏิบัติการเพื่อการจัดการคุณภาพ
สิ่งแวดล้อมในระดับจังหวัด...”

มาตรา 73 “ห้ามมิให้ผู้รับจ้างเป็นผู้ควบคุมหรือรับจ้างให้บริการบำบัดน้ำเสีย
หรือกำจัดของเสีย เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

การขอและการออกใบอนุญาต คุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาต การควบคุม
การปฏิบัติงานของผู้ได้รับอนุญาต การต่ออายุใบอนุญาต การออกใบแทนใบอนุญาต การสั่งพัก
และการเพิกถอนการอนุญาต และการเสียค่าธรรมเนียมการขอและการออกใบอนุญาต ให้เป็นไป
ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ให้ถือว่าผู้ได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้รับจ้างให้บริการเป็นผู้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้
ผู้ควบคุมด้วย

การรับจ้างให้บริการบำบัดน้ำเสียหรือกำจัดของเสียของผู้รับจ้างให้บริการตามวรรค
หนึ่งจะเรียกเก็บค่าบริการเกินกว่าอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงมิได้”

มาตรา 74 “ในเขตควบคุมมลพิษใดหรือในเขตพื้นที่ใดที่ทางราชการยังมิได้จัดให้มี
ระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวม แต่มีผู้ได้รับใบอนุญาตรับจ้างให้บริการบำบัด

น้ำเสียหรือกำจัดของเสียอยู่ในเขตควบคุมมลพิษหรือเขตท้องที่นั้น ให้เจ้าของหรือผู้ครอบครอง แหล่งกำเนิดมลพิษ ตามมาตรา 71 และมาตรา 72 จัดส่งน้ำเสียหรือของเสียจากแหล่งกำเนิด ของตนไปให้ ผู้รับจ้างให้บริการทำการบำบัดหรือกำจัดตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไข ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกำหนด โดยคำแนะนำของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษ”

มาตรา 75 “ในเขตควบคุมมลพิษใด หรือเขตท้องที่ใด ทางราชการยังมีได้จัดให้มี ระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวม และไม่มีผู้ได้รับใบอนุญาตรับจ้างให้บริการบำบัด น้ำเสียหรือกำจัดของเสียอยู่ในเขตควบคุมมลพิษหรือเขตท้องที่นั้น เจ้าพนักงานท้องถิ่นโดยคำแนะนำ ของเจ้าพนักงานควบคุมมลพิษ อาจกำหนดวิธีการชั่วคราวสำหรับการบำบัดน้ำเสียหรือกำจัดของเสีย ซึ่งเกิดจากแหล่งกำเนิดมลพิษตามมาตรา 71 และมาตรา 72 ได้ตามที่จำเป็น จนกว่าจะได้มี การก่อสร้าง ติดตั้ง และเปิดดำเนินงานระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวม ในเขตควบคุมมลพิษหรือเขตพื้นที่นั้น...”

มาตรา 77 “ให้ส่วนราชการหรือราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งเป็นผู้จัดให้มีระบบบำบัด น้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวม โดยใช้เงินงบประมาณแผ่นดิน หรือเงินรายได้ของราชการ ส่วนท้องถิ่นและเงินกองทุนตามพระราชบัญญัตินี้ มีหน้าที่ดำเนินงานและควบคุมการทำงาน ของระบบบำบัดน้ำเสีย รวมหรือระบบกำจัดของเสียรวมที่ส่วนราชการนั้นหรือราชการส่วนท้องถิ่น นั้นจัดให้มีขึ้น...”

มาตรา 80 “เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งมลพิษ ซึ่งมีระบบบำบัดอากาศเสีย อุปกรณ์หรือเครื่องสำหรับควบคุมการปล่อยทิ้งอากาศเสียหรือมลพิษอื่น ระบบบำบัดน้ำเสียหรือ ระบบกำจัดของเสียตามมาตรา 68 หรือมาตรา 70 เป็นของตนเอง มีหน้าที่ต้องเก็บสถิติและข้อมูล แสดงผลการทำงานของระบบหรืออุปกรณ์และเครื่องดังกล่าวในแต่ละวัน และจัดทำบันทึก รายละเอียดเป็นหลักฐานไว้ ณ สถานที่ตั้งแหล่งกำเนิดมลพิษนั้น และจะต้องจัดทำรายงานสรุปผล การทำงานของระบบหรืออุปกรณ์หรือเครื่องมือดังกล่าวเสนอต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นแห่งท้องที่ แหล่งกำเนิดมลพิษนั้น ตั้งอยู่อย่างน้อยเดือนละหนึ่งครั้ง”

มาตรา 88 “ในเขตควบคุมมลพิษหรือเขตท้องที่ใดซึ่งได้จัดให้มีการก่อสร้างและ ดำเนินการระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวมของทางราชการ โดยเงินงบประมาณ แผ่นดินหรือเงินรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่น และเงินกองทุนซึ่งจัดสรรตามพระราชบัญญัตินี้แล้ว ให้คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ โดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษ พิจารณา กำหนดอัตราค่าบริการที่จะประกาศใช้ในแต่ละเขตควบคุมมลพิษหรือเขตท้องที่ที่เป็นที่ตั้ง ของระบบบำบัดน้ำเสียรวมหรือระบบกำจัดของเสียรวมดังกล่าว

การกำหนดอัตราค่าบริการตามวรรคหนึ่งให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา”

5. พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ได้บัญญัติไว้ในมาตราต่าง ๆ ดังนี้
 มาตรา 18 “การกำจัดสิ่งปฏิกูลและมูลฝอยในเขตราชการส่วนท้องถิ่นใด ให้เป็น
 อำนาจหน้าที่ของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น

ในกรณีที่มีเหตุอันควร ราชการส่วนท้องถิ่นอาจมอบให้บุคคลใดดำเนินการแทน
 ภายใต้การควบคุมดูแลของราชการส่วนท้องถิ่น หรืออาจอนุญาตให้บุคคลใดเป็นผู้ดำเนินการกำจัด
 สิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยตามมาตรา 19 ก็ได้”

มาตรา 19 “ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินการรับทำการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือ
 มูลฝอย โดยทำเป็นธุรกิจ หรือโดยได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ เว้นแต่จะได้รับ
 อนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น”

มาตรา 20 “เพื่อประโยชน์ในการรักษาความสะอาดและการจัดระเบียบในการเก็บขน
 และกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่น ดังต่อไปนี้

(1) ห้ามการถ่ายเท ทิ้ง หรือทำให้มีขึ้นในที่หรือทางสาธารณะ ซึ่งสิ่งปฏิกูลหรือ
 มูลฝอย นอกจากในที่ที่ราชการส่วนท้องถิ่น ได้จัดไว้ให้

(2) กำหนดให้มีที่รองรับสิ่งปฏิกูล หรือมูลฝอยตามที่หรือทางสาธารณะและ
 สถานที่เอกชน

(3) กำหนดวิธีการเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือมูลฝอย หรือให้เจ้าของหรือ
 ผู้ครอบครองอาคารหรือสถานที่ใด ๆ ปฏิบัติให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะตามสภาพ หรือลักษณะ
 การใช้อาคารหรือสถานที่นั้น ๆ

(4) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมการให้บริการของราชการส่วนท้องถิ่นในการเก็บ
 และขนสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยไม่เกินอัตราตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(5) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการเก็บ ขน และกำจัดสิ่งปฏิกูล
 หรือมูลฝอย เพื่อให้ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 19 ปฏิบัติ ตลอดจนกำหนดอัตราค่าบริการขั้นสูง
 ตามลักษณะการให้บริการที่ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา 19 พึงจะเรียกเก็บได้

(6) กำหนดการอื่นใดที่จำเป็นเพื่อให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะ

จะเห็นได้ว่าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีบทบาทที่สำคัญเป็นอย่างยิ่งในการจัดการขยะ
 มูลฝอย เนื่องจากเป็นหน้าที่โดยตรงตามกฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น และอำนาจ
 จากกฎหมายอื่น ได้กำหนดให้เป็นหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการเพื่อสะอาดเรียบร้อยของบ้านเมืองและ
 ลดมลพิษสิ่งแวดล้อม

วิธีการจัดการขยะมูลฝอย

การดำเนินการจัดการขยะมูลฝอยร่วมกันต้องอาศัยความร่วมมือจากหน่วยงานต่าง ๆ

จึงจำเป็นต้องกำหนดแนวทางและทิศทางในการดำเนินงานและการจัดสรรงบประมาณ โดยใช้รูปแบบศูนย์กำจัดขยะมูลฝอย ร่วมกันเพื่อนำไปสู่การปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมในโอกาสต่อไป และเป็นการแก้ไขปัญหามลกระทบอันเนื่องจากการจัดการขยะในระยะยาวอย่างมีประสิทธิภาพ และถูกหลักสุขาภิบาล สามารถช่วยแก้ไขปัญหามลพิษที่กำจัดขยะมูลฝอยของชุมชนต่าง ๆ โดยเฉพาะชุมชนขนาดเล็ก และยังประหยัดงบประมาณ บุคลากร พื้นที่ในการกำจัดขยะมูลฝอย ทั้งนี้เพื่อคุณภาพชีวิตและสุขอนามัยของประชาชน ดังนั้น มีหน่วยงานได้กล่าวถึงวิธีการจัดการขยะมูลฝอยไว้ดังนี้

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น (2548 : 19-37) อธิบายว่า การจัดการขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลนั้นมีเทคนิคในการดำเนินการในหลาย ๆ ประการ ซึ่งเชื่อมโยงสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ดังนี้

1. การจัดทำฐานข้อมูลเพื่อการวางแผนจัดการขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล

การวางแผนจัดการขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลที่มีประสิทธิภาพ ข้อสำคัญประการหนึ่งที่จะนำไปสู่กระบวนการตัดสินใจคือ ข้อมูลในการจัดการขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล จำเป็นต้องมีการรวบรวมและจัดเก็บข้อมูลที่สามารถเรียกใช้งานได้อย่างรวดเร็ว คล่องตัว และมีการจัดเก็บอยู่ในระบบเดียวกัน ง่ายต่อการสืบค้นข้อมูล สำหรับขั้นตอนในการจัดทำและจัดเก็บข้อมูลเพื่อการวางแผนมีดังนี้

1.1 ขั้นตอนการรวบรวมข้อมูลที่มีอยู่ทั้งหมด โดยข้อมูลที่ควรรวบรวม และจัดเก็บไว้ประกอบด้วยข้อมูลต่าง ๆ ดังนี้

1.1.1 ข้อมูลประชากร ทั้งประชากรตามทะเบียนราษฎร์ และประชากรแฝง

1.1.2 ข้อมูลการใช้ประโยชน์ที่ดินในเขตองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

1.1.3 ข้อมูลปริมาณการเกิดขยะมูลฝอยในแต่ละวัน

1.1.4 ข้อมูลองค์ประกอบของขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้น เช่น ร้อยละของขยะอินทรีย์ แก้ว พลาสติก กระดาษ หรือขยะอันตรายอื่น ๆ เป็นต้น

1.1.5 ข้อมูลการจัดเก็บ รวบรวมขยะมูลฝอย เช่น จำนวนถังรองรับขยะมูลฝอย การกระจายของถังตามเขตชุมชนต่าง ๆ จำนวนพนักงานเก็บขน เส้นทางรถเก็บขน จำนวนรถเก็บขนขยะมูลฝอย ความพอเพียงในการจัดเก็บในปัจจุบัน

1.1.6 ข้อมูลเกี่ยวกับพื้นที่กำจัดขยะมูลฝอยในปัจจุบัน เช่น ขนาดพื้นที่ ที่ตั้ง การจัดการสิ่งแวดล้อมโดยรอบ

1.1.7 จำนวนข้อร้องเรียนเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยของท้องถิ่น

1.2 การนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาจัดหมวดหมู่ให้ชัดเจน โดยการป้อนข้อมูลเพื่อ

จัดเก็บในระบบคอมพิวเตอร์ หรือพัฒนาเป็นระบบข้อมูลสารสนเทศ (Management Information System : MIS) ที่เรียกใช้งานได้ง่าย

1.3 การออกแบบฟอร์ม สำหรับการบันทึกข้อมูลรายวัน รายสัปดาห์ รายเดือน หรือรายปี ให้กับฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้กรอกข้อมูลในแบบฟอร์มเพื่อให้มีการจัดเก็บข้อมูลไว้เป็นฐานข้อมูลในการวางแผนของผู้บริหาร การกรอกแบบฟอร์มข้อมูลนี้จะ ได้ทั้งข้อมูลเชิงปริมาณ และข้อมูลเชิงคุณภาพที่สามารถนำมาวิเคราะห์และวางแผนต่อไป

1.4 ข้อมูลที่รวบรวมและจัดเก็บไว้ ควรมีการพัฒนาให้ทันสมัยตลอดเวลา โดยเฉพาะ ข้อมูลที่เกี่ยวกับปริมาณขยะมูลฝอยที่เกิดขึ้น ควรบันทึกทุกวัน เพื่อที่จะได้ทราบปริมาณขยะมูลฝอย ที่ผลิตได้ในแต่ละวัน ซึ่งข้อมูลอาจแตกต่างกันไปตามสภาพของฤดูกาล เช่น ถ้าเป็นฤดูที่มีผลไม้มาก ประเภทของขยะมูลฝอยก็อาจเป็นพวกขยะอินทรีย์ ที่ย่อยสลายง่ายมากกว่ามูลฝอยประเภทอื่น ๆ เป็นต้น

1.5 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรมอบหมายหน้าที่ในการรวบรวมข้อมูล หรือ บันทึกข้อมูลให้กับเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเฉพาะในการดำเนินงาน ซึ่งโดยมากอาจมอบหมายให้ เจ้าหน้าที่ของกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมหรือกองช่าง ทั้งนี้อยู่ที่โครงสร้างการบริหารงาน ขององค์กรนั้น ๆ เจ้าหน้าที่เหล่านี้ควร ได้รับการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะในการจัดทำฐานข้อมูล สารสนเทศ (Information Date Based) รวมทั้งต้องมีความชำนาญในการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์

1.6 การนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาใช้ในกระบวนการวางแผนและตัดสินใจนั้น เป็น ขั้นตอนสุดท้ายที่ผู้บริหารท้องถิ่นควรเรียกข้อมูลมาประกอบในการตัดสินใจวางแผนงานด้านการจัดการขยะมูลฝอย เช่น ความต้องการของจำนวนถังรองรับขยะมูลฝอยควรเป็นเท่าใดในแต่ละปี ชี้ความสามารถในการรองรับได้ของสถานที่กำจัดขยะมูลฝอยในปัจจุบัน หรือแม้กระทั่งเรื่องของการพัฒนาจำนวนพนักงานที่จะมาทำหน้าที่ในการเก็บขนขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล

2. การลดอัตราการเกิดขยะมูลฝอย สามารถทำได้ดังนี้

2.1 การลดปริมาณการผลิตขยะมูลฝอย (Reduce) ทำได้โดย

2.1.1 ใช้สินค้าชนิดเดิม เช่น ผงซักฟอก น้ำยาล้างจาน น้ำยาทำความสะอาด และถ่านไฟฉายชนิดชาร์จใหม่

2.1.2 เลือกใช้สินค้าที่มีคุณภาพ มีหีบบรรจุภัณฑ์น้อย อายุการใช้งานยาวนาน และตัวสินค้าไม่เป็นพิษ

2.1.3 การใช้ภาชนะแทนบรรจุภัณฑ์ เช่น ปิ่นโต จานและกล่องใส่อาหารแทนการใช้ถุงพลาสติก

2.1.4 ลดการใช้วัสดุย่อยสลายยาก เช่น โฟมบรรจุอาหาร และถุงพลาสติก

2.1.5 ลดการใช้สินค้าฟุ่มเฟือย เช่น การใช้ผ้าเช็ดหน้าแทนการใช้กระดาษทิชชู
 2.2 การลดปริมาณขยะโดยการใช้ซ้ำ (Reuse) โดยการใช้วัสดุสิ่งของต่างๆ ให้คุ้มค่าที่สุด
 ที่สุดได้แก่

2.2.1 การใช้กระดาษทั้ง 2 หน้า
 2.2.2 การนำบรรจุภัณฑ์มาใช้ซ้ำ เช่น การนำกล่อง ถูมาใช้ประโยชน์ซ้ำ
 หลายครั้ง
 2.2.3 ขวดน้ำดื่มที่หมดแล้วนำมาใช้ใส่น้ำดื่ม การนำขวดแก้วมาทำเป็นแจกัน
 ดอกไม้ เป็นต้น

2.3 การลดปริมาณขยะโดยการรีไซเคิล (Recycle) โดยการนำวัสดุที่ยังสามารถนำ
 กลับมาใช้ใหม่ นำมาแปรรูปใช้ใหม่โดยกรรมวิธีต่างๆ โดยการคัดแยกขยะมูลฝอยแต่ละประเภท
 ทั้งที่บ้าน โรงเรียน และสำนักงาน เพื่อนำเข้าสู่กระบวนการรีไซเคิล โดยการนำวัสดุรีไซเคิลไปขาย
 หรือนำไปบริจาค นำเข้าธนาคารขยะรีไซเคิล เป็นต้น

3. การคัดแยกขยะมูลฝอย

3.1 ประเภทของขยะมูลฝอย มี 4 ประเภท คือ

3.1.1 ขยะทั่วไป เป็นขยะที่ย่อยสลายยากและไม่คุ้มค่าในการนำไปรีไซเคิล
 เช่น ซองบะหมี่สำเร็จรูป เปลือกลูกอม ถูขนม ถูพลาสติกเป็นอาหาร ซึ่งจากปริมาณขยะมูลฝอย
 ทั้งหมดมีอยู่ประมาณร้อยละ 3

3.1.2 ขยะย่อยสลายได้ เช่น เศษผัก เศษอาหารและเปลือกผลไม้ สามารถนำ
 ไปหมักทำปุ๋ยได้ ซึ่งจากปริมาณขยะมูลฝอยทั้งหมดมีอยู่ประมาณร้อยละ 46

3.1.3 ขยะรีไซเคิลหรือขยะที่สามารถนำไปขายได้ เช่น แก้ว กระดาษ พลาสติก
 โลหะ อโลหะ ซึ่งจากปริมาณขยะมูลฝอยทั้งหมดมีอยู่ประมาณร้อยละ 42

3.1.4 ขยะอันตราย เช่น ขยะติดเชื้อ ขยะพิษ

3.2 ข้อกำหนดในการคัดแยกขยะมูลฝอย องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่รับผิดชอบ
 ด้านการจัดการขยะมูลฝอยควรส่งเสริมให้ประชาชนที่อยู่ในพื้นที่รับผิดชอบดำเนินการคัดแยก
 โดยมีข้อกำหนดดังต่อไปนี้

3.2.1 คัดแยกขยะที่สามารถนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ได้หรือขยะรีไซเคิล
 ออกจากขยะย่อยสลาย ขยะอันตรายและขยะทั่วไป

3.2.2 จัดเก็บขยะที่ทำการคัดแยกแล้วในบ้านเรือนไว้ในถุงหรือถังรองรับขยะ
 แบบแยกประเภทที่หน่วยราชการจัดเตรียมไว้

3.2.3 จัดวางภาชนะรองรับขยะแบบแยกประเภทในบริเวณที่มีอากาศถ่ายเทสะดวก มีแสงสว่างเพียงพอ ไม่กีดขวางทางเดิน อยู่ห่างจากสถานที่ประกอบอาหารที่รับประทานอาหาร แห่ล้างน้ำดื่ม

3.2.4 ให้จัดเก็บขยะอันตราย หรือภาชนะบรรจุสารที่ไม่ทราบแน่ชัด เป็นสัดส่วนแยกต่างหากจากขยะอื่น ๆ เพื่อป้องกันการแพร่กระจายของสารพิษ หรือการระเบิด แล้วให้นำไปรวบรวมไว้ในภาชนะหรือสถานที่รวบรวมขยะอันตรายของชุมชน

3.2.5 ห้ามจัดเก็บขยะอันตรายไว้รวมกัน โดยให้แยกเก็บเป็นประเภท ๆ หากเป็นของเหลวให้ใส่ถังหรือภาชนะบรรจุที่มีฉลากและไม่วั่วไหล หากเป็นของแข็งหรือกิ่งของแข็งให้เก็บใส่ถังหรือภาชนะที่แข็งแรง

3.2.6 หลีกเลี่ยงการเก็บกักขยะที่ทำการคัดแยกแล้วและมีคุณสมบัติที่เหมาะสมแก่การเพาะพันธุ์ของพาหะนำโรค หรือที่อาจเกิดการรั่วไหลของสารพิษไว้เป็นเวลานาน

3.2.7 หากมีการใช้น้ำทำความสะอาดวัสดุคัดแยกแล้วหรือวัสดุเหลือใช้ที่มีไขมันหรือตะกอนน้ำมันปนเปื้อน จะต้องระบายน้ำเสียนั้นผ่านตะแกรงและบ่อดักไขมันก่อนระบายสู่ท่อน้ำสาธารณะ

3.2.8 ห้ามเผา หลอม สกัดหรือดำเนินการอื่นใด เพื่อการคัดแยก การสกัดโลหะมีค่าหรือการทำลายขยะในบริเวณที่พักอาศัย หรือพื้นที่ที่ไม่มีระบบป้องกันและควบคุมของเสียที่จะเกิดขึ้น

4. การเก็บรวบรวมขยะมูลฝอย

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีหน้าที่รับผิดชอบด้านการจัดการขยะในชุมชน จะต้องจัดเตรียมภาชนะ และรถสำหรับเก็บรวบรวมขยะมูลฝอย ตามข้อกำหนดดังต่อไปนี้

4.1 ภาชนะสำหรับรองรับขยะมูลฝอย

4.1.1 จัดวางภาชนะรองรับขยะในบริเวณพื้นที่ที่มีประชากรอาศัยอยู่อย่างหนาแน่น เช่น ตลาด ที่พักอาศัย สถาบันการศึกษา ชุมชน อุตสาหกรรม หรืออื่น ๆ ตามข้อกำหนดอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

4.1.1.1 จัดวางภาชนะรองรับขยะแบบแยกประเภทในอัตราไม่น้อยกว่า 500 ลิตรต่อ 50 – 80 หลังคาเรือน หรือต่อประชากร 350 คน หรือตามความเหมาะสมของชุมชน

4.1.1.2 จัดให้มีภาชนะหรือสถานที่ที่ใช้สำหรับเก็บกักขยะแบบแยกประเภท ณ จุดรวบรวมขยะ (Station) ของชุมชนเพื่อรอการเก็บขนไปกำจัดหรือดำเนินการอย่างอื่น โดยให้ความจุไม่น้อยกว่า 3 เท่า ของปริมาณขยะที่เกิดขึ้นในแต่ละวันหรือตามความเหมาะสมของสถานที่

4.1.2 การจัดหาภาชนะรองรับขยะ หรือสถานที่เก็บกักขยะรวมในชุมชน จะต้องพิจารณาตามลักษณะของขยะที่จะทำการคัดแยก เช่น จัดหาภาชนะหรือสถานที่เก็บกักขยะย่อยสลาย และขยะรีไซเคิล หรือขยะรีไซเคิล ขยะย่อยสลาย ขยะทั่วไป และขยะอันตราย

4.1.3 สถานที่ที่ใช้สำหรับเก็บกักขยะรวมในชุมชนจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

4.1.3.1 ผนังต้องทำด้วยวัสดุถาวรและทนไฟ

4.1.3.2 พื้นผิวภายในต้องเรียบและกันน้ำซึม

4.1.3.3 ต้องมีการป้องกันกลิ่น น้ำฝน และสัตว์คุ้ยเขี่ยหรือพาหะนำโรค

4.1.3.4 มีความสะดวกในการทำความสะดวกและรวบรวมน้ำเสียที่เกิดจาก

ขยะเพื่อนำไปบำบัด

4.1.3.5 ต้องมีระบายและถ่ายเทอากาศที่ดี และป้องกันน้ำเข้าสู่สถานที่

เก็บกัก

4.1.3.6 ตั้งอยู่ห่างจากแหล่งน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค สถานที่ประกอบ

อาหาร สถานที่รับประทานอาหาร บริเวณที่เลี้ยงเด็กอ่อน หรือสนามเด็กเล่นตามข้อกำหนดของท้องถิ่นหรือกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

4.1.3.7 ตั้งอยู่ในบริเวณที่สาธารณชนเข้าถึงได้ง่าย และรถเก็บขนขยะ

สามารถเข้าไปดำเนินการขนถ่ายได้สะดวก

4.1.3.8 มีเครื่องปิดกั้นให้พ้นจากสายตาสาธารณชนและมีรั้วรอบขอบชิด

4.1.3.9 มีเครื่องหมายแสดงว่าเป็นสถานที่เก็บกักขยะ ป้ายแสดงแผนการเก็บ

ขนและแผนฉุกเฉิน สำหรับช่วงเวลาที่ความจุของสถานที่ไม่เพียงพอเนื่องจากความล่าช้าในการขนส่งขยะไปจัดการ

4.1.3.10 ภาชนะรองรับขยะ หรือสถานที่เก็บกักขยะรวมในชุมชน จะต้อง

ตั้งอยู่ในที่ที่ไม่มีสิ่งกีดขวางทางจราจร และการสัญจรของประชาชน

4.1.3.11 ขยะต้องต้องถูกเก็บรวบรวมไว้ในภาชนะรองรับแบบแยกประเภท

ตามที่ได้ระบุไว้บนภาชนะหรือสถานที่เก็บกักขยะ ซึ่งได้จัดเตรียมไว้สำหรับชุมชนนั้น

4.2 ผู้คัดแยกขยะมูลฝอย

4.2.1 ห้ามบุคคลใดดำเนินการคัดแยกขยะเพื่อประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ในภาชนะรองรับขยะหรือสถานที่เก็บกักขยะรวมของชุมชน เว้นแต่

4.2.1.1 บุคคลดังกล่าวได้รับอนุญาตจากหน่วยงานที่รับผิดชอบ

ในการจัดการขยะในชุมชน

4.2.1.2 บริเวณหรือสถานที่เก็บกักขยะดังกล่าวได้จัดไว้เป็นพื้นที่เฉพาะสำหรับให้มีการคัดแยกได้

4.2.1.3 กรณีอื่น ๆ ตามที่หน่วยงานส่วนท้องถิ่นกำหนด

4.2.2 บุคคลใดที่ได้รับอนุญาตให้เป็นผู้คัดแยกขยะในภาชนะหรือสถานที่เก็บกักขยะในชุมชน จะต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดดังต่อไปนี้

4.2.2.1 ควบคุมมิให้มีการหกหล่น ปลิวฟุ้งของขยะและการรั่วไหลของน้ำชะขยะในขณะดำเนินการคัดแยก

4.2.2.2 จัดเก็บขยะและภาชนะรองรับให้อยู่ในสภาพเดิมหลังจากคัดแยกแล้วเสร็จ

4.2.2.3 ของมีคม เช่น เศษแก้ว หรือเข็มฉีดยา จะต้องคัดแยกออกจากขยะอื่น ๆ และใส่ถุงมือที่มีความหนาเพียงพอ เพื่อป้องกันการเกิดบาดแผลในขณะทำการคัดแยก

4.2.2.4 ห้ามทำการคัดแยกวัตถุต้องสงสัยหรือภาชนะบรรจุวัสดุที่ไม่ทราบแน่ชัดหากพบเห็น ให้รีบแจ้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อดำเนินการตรวจสอบต่อไป

4.2.2.5 ห้ามเผา หลอม สกัด หรือดำเนินกิจกรรมอื่นใด เพื่อการคัดแยก การสกัดโลหะมีค่าหรือทำลายขยะในบริเวณพื้นที่ที่ไม่มีระบบป้องกันและควบคุมของเสียที่จะเกิดขึ้น

4.2.2.6 ไม่คัดแยกขยะในขณะที่ร่างกายมีบาดแผล หรือเจ็บป่วย

4.2.2.7 ในขณะดำเนินการคัดแยกขยะจะต้องสวมเสื้อผ้าให้รัดกุมและสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันตนเอง เช่น ถุงมือ ผ้าปิดจมูก แว่นตา หมวกคลุมผม และรองเท้าน้ำ

4.2.2.8 เมื่อคัดแยกขยะแล้วเสร็จให้ทำความสะอาดร่างกาย โดยการอาบน้ำ ฟอกสบู่ทุกครั้ง

4.2.2.9 ควรทำความสะอาดเสื้อผ้าหรืออุปกรณ์ป้องกันต่าง ๆ ภายหลังเลิกใช้งานในแต่ละครั้ง และให้ทำความสะอาดแยกต่างหากจากชุดอื่น ๆ

4.2.2.10 ควรรับประทานอาหารและดื่มน้ำที่สะอาด รวมทั้งล้างมือก่อนรับประทานอาหารทุกครั้ง

4.2.2.11 ควรมีการตรวจสุขภาพประจำปี เช่น ตรวจเลือด คับ ไต และปอด และฉีดวัคซีนป้องกันโรค เช่น บาดทะยัก โทฟอยด์และอื่น ๆ

4.3 จำนวนรถเก็บรวบรวมขยะ

จัดการเก็บรวบรวมขยะและพนักงานประจำรถให้เพียงพอกับปริมาณขยะที่เกิดขึ้นตามเกณฑ์ต่อไปนี้

4.3.1 จัดหารถยนต์เก็บรวบรวมขยะ 1 คัน ประเภทรถกระบะเปิดข้าง ขนาด

4 ลบ.ม. (5 ลบ.หลา) อประชากร 2,000 คน หรือ

4.3.2 จัดหารถยนต์เก็บรวบรวมขยะ 1 คัน ประเภทรถรวมคาเปิดข้าง ขนาด 10 ลบ.ม. (13 ลบ.หลา) ต่อประชากร 5,000 คน หรือ

4.3.3 จัดหารถยนต์เก็บรวบรวมขยะ 1 คัน ประเภทรถรวมคาเปิดข้าง ขนาด 12 ลบ.ม. (15 ลบ.หลา) ต่อประชากร 6,000 คน หรือ

4.3.4 จัดหารถยนต์เก็บรวบรวมขยะแบบอัดท้ายขนาดความจุ 8 ลบ.ม. (10 ลบ.หลา) 1 คัน ต่อประชากร 12,000 คน หรือ

4.3.5 จัดหารถยนต์เก็บรวบรวมขยะแบบอัดท้ายขนาดความจุ 10 ลบ.ม. (13 ลบ.หลา) 1 คัน ต่อประชากร 15,000 คน

4.4 การดำเนินการจัดเก็บ

4.4.1 จัดเก็บขยะให้หมดทุกวันหรือให้มีปริมาณขยะตกค้างน้อยที่สุด เพื่อป้องกันปัญหาเรื่องกลิ่น ทัศนียภาพและพาหะนำโรค

4.4.2 จัดเก็บขยะแยกตามประเภท/ชนิดของขยะที่ได้คัดแยกไว้ เช่น การจัดเก็บขยะรีไซเคิล แยกต่างหากจากขยะย่อยสลาย ขยะทั่วไปและขยะอันตราย

4.4.3 จัดเก็บขยะอันตรายแยกต่างหากจากขยะรีไซเคิล ขยะย่อยสลายและขยะทั่วไป

4.4.4 จัดให้มีวันเก็บรวบรวมพิเศษสำหรับขยะรีไซเคิลและขยะอันตรายอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง และห้ามใช้รถเก็บรวบรวมที่มีระบบอัดขยะเก็บรวบรวมขยะอันตราย

4.4.5 ควบคุมมิให้เกิดการฟุ้งกระจายของขยะและการหกรั่วของน้ำชะขยะ ในขณะที่จัดเก็บรวบรวม

4.4.6 ห้ามมิให้ระบายน้ำเสียที่เกิดจากการล้างหรือทำความสะอาดภาชนะและสถานที่เก็บกักขยะลงสู่แม่น้ำ แอ่งน้ำ ลำน้ำ คลองระบายน้ำ แหล่งน้ำสาธารณะหรือแหล่งน้ำธรรมชาติอื่น ๆ โดยปราศจากการบำบัดจนได้ค่าตามมาตรฐานคุณภาพน้ำทิ้งตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกำหนด

4.4.7 จัดเก็บขยะติดเชื้อตามมาตรฐานที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด

4.4.8 จัดการขยะอันตรายตามที่กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกำหนด

4.5 เส้นทาง การจัดเก็บ

4.5.1 กำหนดเส้นทางให้จุดสุดท้ายของการเก็บขยะ อยู่ใกล้สถานีขนถ่ายขยะ หรือพื้นที่กำจัดขยะมากที่สุด ส่วนเส้นทางการเก็บรวบรวมขยะรีไซเคิล ควรให้จุดสุดท้ายของการเก็บรวบรวมอยู่ใกล้โรงงานคัดแยกและแปรสภาพขยะมากที่สุด

4.5.2 ถ้าบริเวณใดมีการจราจรติดขัดมาก ๆ ให้หลีกเลี่ยงการเก็บรวบรวมในเวลานั้นโดยดำเนินการในเวลาที่มีการจราจรน้อยที่สุด

4.5.3 ควรเก็บรวบรวมขยะ ในบริเวณที่มีปริมาณมากที่สุดก่อนในช่วงวันที่ทำการเก็บขนขยะ

4.5.4 ในกรณีที่พบว่าในพื้นที่ที่มีขยะปริมาณน้อย และมีจุดเก็บรวบรวมอยู่กระจัดกระจาย ให้ทำการเก็บรวบรวมในบริเวณพื้นที่ดังกล่าวเป็นที่สุดท้าย แต่เก็บให้หมดในวันเดียวกัน

4.6 การป้องกันอันตรายสำหรับพนักงานเก็บขน

4.6.1 จัดอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลให้เพียงพอสำหรับพนักงานเก็บรวบรวมขยะ เช่น ถุงมือ รองเท้า ผ้าปิดจมูก เป็นต้น รวมทั้งกำชับให้พนักงานแต่งกายให้ถูกสุขลักษณะโดยใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายที่จัดเตรียมให้ ได้แก่ การสวมเสื้อผ้าที่รัดกุม ใส่ถุงมือให้มิดชิด สวมรองเท้าหุ้มส้นและใช้ผ้าปิดจมูกตลอดเวลาการปฏิบัติงาน

4.6.2 ตรวจสอบสภาพพนักงานเก็บรวบรวมขยะเป็นประจำทุกปีดูแลรักษาอุปกรณ์และรถเก็บรวบรวมขยะให้อยู่ในสภาพดีตลอดเวลา

5. การเก็บขนขยะมูลฝอย

การขนส่ง หรือเคลื่อนย้ายขยะควรปฏิบัติตามข้อกำหนดดังต่อไปนี้

5.1 ควบคุมดูแลมิให้มีการบรรทุกขยะเกินพิกัดน้ำหนักที่กำหนดไว้ สำหรับรถเก็บรวบรวมขยะนั้น ๆ

5.2 ปฏิบัติตามข้อจำกัดน้ำหนัก และระเบียบวิธีการขนส่งวัสดุบนถนนสาธารณะซึ่งกำหนดโดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

5.3 ขยะจะต้องถูกขนส่งในภาชนะบรรจุหรือคู่มือที่ปิดของยานพาหนะขนส่ง อาทิ การปิดฝาถังข้าง และด้านท้ายของรถยนต์เก็บขนขยะแบบเปิดข้างเทท้ายในระหว่างการขนส่ง

5.4 ควบคุมการรั่วไหลของน้ำชะขยะ ระหว่างการขนส่งโดยการจัดให้มีถังรองรับน้ำชะขยะ (Holding Tank)

5.5 ควบคุมการหกหล่น ปลิวฟุ้งของขยะออกนอกยานพาหนะขนส่งโดยจัดให้มีผ้าใบหรือตาข่ายปกคลุมขยะในระหว่างการขนส่ง

5.6 ขนส่งขยะรีไซเคิลแยกต่างหากจากขยะย่อยสลาย ขยะทั่วไปและขยะอันตราย

5.7 ขยะอันตรายจะต้องขนส่งแยกต่างหากจากขยะรีไซเคิล ขยะย่อยสลาย และ

ขยะทั่วไป และปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อกำหนดของการขนส่งวัตถุอันตรายตามพระราชบัญญัติ วัตถุอันตรายหรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

5.8 จำกัดความเร็วของรถในช่วงที่วิ่งผ่านชุมชนบริเวณทางร่วมหรือทางแยก ให้มีความเร็วไม่เกิน 40 กิโลเมตรต่อชั่วโมง เพื่อป้องกันปัญหาด้านการฟุ้งกระจายของฝุ่นละออง และอุบัติเหตุ

5.9 พนักงานขับรถ จะต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความระมัดระวัง และปฏิบัติตามกฎจราจรอย่างเคร่งครัด

5.10 ห้ามมิให้ระบายน้ำชะขยะ และน้ำเสียที่เกิดจากการล้าง หรือทำความสะอาด รถยนต์เก็บขนขยะลงสู่แม่น้ำ แหล่งน้ำ ลำน้ำ คลองระบายน้ำ แหล่งน้ำสาธารณะหรือแหล่งน้ำธรรมชาติ อื่น ๆ โดยปราศจากการบำบัดจนได้ค่าตามมาตรฐานคุณภาพน้ำทิ้งตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง กำหนด ติดตั้งป้ายหรือเครื่องหมายแสดงทางเข้าสถานที่กำจัดขยะให้ชัดเจน เพื่อป้องกันอุบัติเหตุ ที่อาจจะเกิดขึ้นจากประชาชนที่สัญจรผ่านไปมา

6. สถานที่กำจัดขยะ

6.1 เกณฑ์การคัดเลือกพื้นที่สถานีขนถ่ายขยะมูลฝอย และสถานที่นำวัสดุกลับคืน

6.1.1 ไม่ตั้งอยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 และชั้นที่ 2 ตามมติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดชั้นคุณภาพลุ่มน้ำเมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2528

6.1.2 ตั้งอยู่ห่างจากแนวเขตโบราณสถาน ตามพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ไม่น้อยกว่า 1 กิโลเมตร

6.1.3 ควรตั้งอยู่ห่างจากชุมชนหลักไม่น้อยกว่า 1 กิโลเมตร ตามข้อกำหนดกรมควบคุมมลพิษ

6.2 เกณฑ์การคัดเลือกพื้นที่ของสถานที่กำจัดโดยเตาเผา และสถานที่หมักทำปุ๋ย

6.2.1 ไม่ตั้งอยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 และชั้นที่ 2 ตามมติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดชั้นคุณภาพลุ่มน้ำ เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2528

6.2.2 ตั้งอยู่ห่างจากแนวเขตโบราณสถาน ตามพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ไม่น้อยกว่า 1 กิโลเมตร

6.2.3 ควรตั้งอยู่ห่างจากชุมชนหลัก ไม่น้อยกว่า 2 กิโลเมตร ตามข้อกำหนดกรมควบคุมมลพิษ

6.2.4 ที่ตั้งของสถานที่กำจัดโดยเตาเผาควรเป็นที่โล่ง ไม่อยู่ในที่อับลม

6.3 เกณฑ์การคัดเลือกพื้นที่ของสถานที่ฝังกลบขยะมูลฝอย

6.3.1 ไม่ตั้งอยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 และชั้นที่ 2 ตามมติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดชั้นคุณภาพลุ่มน้ำ เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2528

6.3.2 ตั้งอยู่ห่างจากแนวเขตโบราณสถาน ตามพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุศิลปวัตถุ และพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ไม่น้อยกว่า 1 กิโลเมตร

6.3.3 ตั้งอยู่ห่างจากแนวเขตสนามบินไม่น้อยกว่า 5 กิโลเมตร

6.3.4 ควรตั้งอยู่ห่างจากบ่อน้ำดื่ม หรือโรงผลิตน้ำประปาในปัจจุบันไม่น้อยกว่า 700 เมตร

6.3.5 ควรตั้งอยู่ห่างจากแหล่งน้ำธรรมชาติหรือมนุษย์สร้างขึ้นมา รวมทั้งพื้นที่ชุ่มน้ำ (Wetland) ไม่น้อยกว่า 300 เมตร

6.3.6 เป็นพื้นที่ซึ่งสภาพธรณีวิทยา หรือลักษณะใต้ดินมั่นคงแข็งแรงพอที่จะรองรับขยะมูลฝอย

6.3.7 ควรเป็นพื้นที่ดอน ในกรณีที่เป็นพื้นที่ลุ่มที่มีโอกาสเกิดน้ำท่วมฉับพลัน หรือน้ำป่าไหลหลาก จะต้องมีการป้องกันแก้ไข

6.3.8 ควรเป็นพื้นที่ซึ่งระดับน้ำใต้ดินอยู่ลึก ในกรณีที่ระดับน้ำใต้ดินอยู่สูงจะต้องมีมาตรการป้องกันแก้ไข

6.3.9 ควรเป็นพื้นที่ต่อเนื่องผืนเดียวและมีขนาดเพียงพอ สามารถใช้งานฝังกลบได้ไม่น้อยกว่า 20 ปี

7. การคัดแยกขยะในสถานที่กำจัดขยะ

การจัดให้มีการคัดแยกขยะ ในบริเวณสถานที่กำจัดขยะควรปฏิบัติดังนี้

7.1 จัดเตรียมบริเวณพื้นที่คัดแยกขยะไว้เฉพาะแยกต่างหากจากพื้นที่ที่ต้องใช้สำหรับการกำจัดขยะหรือพื้นที่ที่ติดตั้งอุปกรณ์สำหรับกำจัดขยะ

7.2 บริเวณพื้นที่ดำเนินการคัดแยกขยะจะต้องมีลักษณะอย่างน้อย ดังต่อไปนี้

7.2.1 สามารถรองรับขยะที่จะนำเข้ามาคัดแยกหรือกำจัดได้ไม่น้อยกว่า 1 เท่าของปริมาณขยะที่สถานที่จัดการขะนั้นสามารถรองรับได้สูงสุดต่อวัน

7.2.2 มีระบบป้องกันน้ำฝน และน้ำท่า เพื่อป้องกันน้ำฝนสัมผัสกับขยะ

7.2.3 มีระบบป้องกันสัตว์คุ้ยเขี่ย และพาหะนำโรค

7.2.4 มีแสงสว่างเพียงพอ และมีการระบายอากาศที่ดี

7.2.5 จัดให้มีมาตรการควบคุมความปลอดภัยในการทำงานให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานหรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

7.3 บริเวณพื้นที่สำหรับเก็บรวบรวมวัสดุที่นำกลับคืนจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

- 7.3.1 มีขนาดความจุไม่น้อยกว่า 1 เท่าของปริมาณวัสดุที่คัดแยกได้สูงสุดต่อวัน
- 7.3.2 แบ่งเป็นสัดส่วนที่ชัดเจนตามหมวดหมู่หรือประเภทของขยะที่ได้คัดแยกไว้ และที่จะนำไปเก็บกัก
- 7.3.3 บริเวณที่เก็บกักขยะอันตรายจะต้องแยกต่างหากจากพื้นที่สำหรับเก็บรวบรวมวัสดุที่สามารถใช้ประโยชน์ประเภทอื่น ๆ
- 7.3.4 มีระบบระบายอากาศและระบบป้องกันอัคคีภัย ตามข้อกำหนดของกฎหมายที่เกี่ยวข้อง
- 7.4 จัดให้มีการฝึกอบรมผู้ที่จะคัดแยกขยะภายในบริเวณสถานที่จัดการขยะทั้งในด้านความปลอดภัยในการดำเนินงานและการคัดแยกขยะอย่างถูกสุขลักษณะ
8. ระบบการกำจัดขยะมูลฝอย
- 8.1 การหมักทำปุ๋ย
- 8.1.1 ข้อกำหนดทั่วไป สถานที่หมักทำปุ๋ย จะต้องจัดเตรียมรายละเอียดข้อมูลดังต่อไปนี้
- 8.1.1.1 แผนที่หรือภาพถ่ายทางอากาศแสดงที่ตั้ง และอาณาเขตของสถานที่หมักทำปุ๋ย การใช้ที่ดินโดยรอบในรัศมี 1 กิโลเมตร โดยใช้มาตราส่วนที่เหมาะสม แสดงแผนผังกระบวนการปฏิบัติงานของสถานที่หมักทำปุ๋ย แห่งกำเนิดองค์ประกอบ ปริมาณขยะที่จะรับเข้ามาหมักทำปุ๋ย สารเคมีแต่งที่ใช้ รวมทั้งการคาดการณ์ปริมาณขยะมูลฝอยในอนาคต
- 8.1.1.2 กระบวนการหมักและกำลังการผลิตที่ออกแบบไว้ เครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ใช้งาน ระยะเวลาที่ใช้ในการหมัก การคัดแยกวัสดุและการแปรสภาพก่อนการหมัก
- 8.1.1.3 จำนวนวันและชั่วโมงปฏิบัติงาน จำนวนบุคลากรทั้งหมด การจัดการวัสดุที่คัดแยกออกหรือสิ่งตกค้าง เพื่อนำไปกำจัดต่อไป ปริมาณปุ๋ยหรือผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่ผลิตได้ ตลอดจนแนวทางการปรับปรุงคุณภาพปุ๋ยหมักและการใช้ประโยชน์
- 8.1.2 ข้อกำหนดที่ตั้ง
- 8.1.2.1 ไม่ตั้งอยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำชั้นที่ 1 และชั้นที่ 2 ตามมติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดชั้นคุณภาพลุ่มน้ำ เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2528 ตั้งอยู่ห่างจากแนวเขตโบราณสถาน ตามพระราชบัญญัติโบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุและพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 ไม่น้อยกว่า 1 กิโลเมตร
- 8.1.2.2 ควรตั้งอยู่ห่างจากชุมชนหลักไม่น้อยกว่า 2 กิโลเมตร และควรตั้งอยู่ในที่โล่งแจ้ง และไม่อยู่ในที่ที่มีน้ำท่วมถึง

8.1.2.3 ควรตั้งอยู่ห่างจากบ่อน้ำดื่ม แหล่งน้ำธรรมชาติหรือที่มนุษย์สร้าง ขึ้น พื้นที่ชุ่มน้ำ และโรงผลิตน้ำประปาไม่น้อยกว่า 500 เมตร หรือตามที่ส่วนราชการ หรือกฎหมาย อื่นที่เกี่ยวข้องกำหนด

8.1.3 ข้อกำหนดในการปฏิบัติงาน

8.1.3.1 กำหนดบุคลากรปฏิบัติงานในระหว่างชั่วโมงทำงาน ดัดประกาศ ชั่วโมงปฏิบัติงานที่ประตูทางเข้าเพื่อให้สาธารณชนได้ทราบโดยทั่วกัน

8.1.3.2 จัดเตรียมคู่มือการปฏิบัติงานและการบำรุงรักษา มาตรการความปลอดภัยในระหว่างการปฏิบัติงาน

8.1.3.3 จัดเตรียมการตรวจสอบ และจัดการมิให้มูลฝอยติดเชื้อและขยะ อันตราย หรือของเสียอันตรายปะปนกับขยะอินทรีย์ที่จะนำไปหมักทำปุ๋ย

8.1.3.4 บันทึกปริมาณขยะรายวันจากแหล่งกำเนิดต่าง ๆ ที่รับเข้ามา ปริมาณและประเภทวัสดุที่คัดแยกออกหรือฝังกลบ

8.1.3.5 ต้องจัดเตรียมมาตรการป้องกันอัคคีภัย แผนฉุกเฉินเพื่อแก้ไข ปัญหากรณีเครื่องจักรอุปกรณ์เกิดขัดข้อง หรือเกิดความล่าช้าด้วยสาเหตุอื่นใดในระหว่างปฏิบัติงาน

8.1.3.6 ต้องควบคุมเศษขยะ กลิ่น แมลง ฝุ่นละออง และพาหะนำโรค เพื่อป้องกันปัญหารบกวนด้านสุขอนามัย และสภาพที่ไม่น่าดู

8.1.3.7 คัดแยกและเก็บรวบรวมเศษวัสดุที่ไม่ย่อยสลายจากการหมัก หรือ สิ่งตกค้างอื่น ๆ จากกองปุ๋ยหมัก แล้วนำไปจัดการด้วยวิธีการที่เหมาะสมที่ไม่ก่อให้เกิดผลเสียต่อ สภาพแวดล้อม

8.1.3.8 สุ่มตัวอย่างและวิเคราะห์คุณภาพของปุ๋ยหมักหรือผลิตภัณฑ์ ที่ได้จากการหมักปุ๋ย เช่น การวิเคราะห์สารอาหารที่จำเป็นสำหรับพืช ปริมาณโลหะหนักหรือ สารปรุ่่งแต่งอื่น ๆ พร้อมทั้งจับบันทึกผลการวิเคราะห์ดังกล่าว

8.1.3.9 ติดตามตรวจสอบน้ำผิวดิน แหล่งน้ำผิวดินภายนอกอาณาเขต สถานที่หมักทำปุ๋ย ซึ่งอาจได้รับผลกระทบจากสิ่งปนเปื้อนจากการดำเนินงานของสถานที่หมักทำปุ๋ย แหล่งน้ำนี้จะตรวจสอบอย่างน้อย 1 จุด ในบริเวณใกล้ที่สุดกับสถานที่หมักทำปุ๋ย สำหรับลำน้ำ ไหล จะต้องตรวจสอบอย่างเพียงพอทั้งจุดเหนือน้ำและท้ายน้ำ สำหรับน้ำทิ้งจากการบำบัดน้ำเสียจะ ตรวจสอบที่จุดปล่อยออกจากอาณาเขตของสถานที่หมักทำปุ๋ย โดยให้มีมาตรฐานคุณภาพน้ำตาม กฎหมายที่เกี่ยวข้องกำหนด

8.1.3.10 ข้อกำหนดการติดตามตรวจสอบคุณภาพน้ำ ความถี่ของ การสุ่มตัวอย่างและการตรวจวิเคราะห์มีดังนี้

1) คุณภาพน้ำก่อนเริ่มโครงการ ทำการสุ่มตัวอย่างน้ำและการตรวจวิเคราะห์คุณภาพจากแหล่งน้ำผิวดินภายนอกสถานที่หมักทำปุ๋ยก่อนเริ่มดำเนินการอย่างน้อย 1 ครั้ง

2) ดัชนีคุณภาพน้ำผิวดินตรวจสอบตามปกติ ทำการสุ่มตัวอย่างและวิเคราะห์ปีละ 2 ครั้ง โดยเฉพาะในช่วงต้นฤดูฝน และฤดูแล้ง รายละเอียดดัชนีคุณภาพน้ำที่แจ้งจากการบำบัดน้ำเสียหรือจากบ่อเก็บกักน้ำฝน ให้สุ่มตัวอย่างและตรวจวิเคราะห์ปีละ 2 ครั้ง ดัชนีคุณภาพน้ำที่ตรวจสอบอย่างน้อยต้องประกอบด้วยความเป็นกรด-ด่าง สารแขวนลอยทั้งหมด สารละลายทั้งหมด บีโอดี แอมโมเนียไนเตรทและฟอสเฟตทั้งหมด

8.2 การกำจัดโดยเตาเผา

8.2.1 ข้อกำหนดทั่วไป การดำเนินการสถานที่กำจัดโดยเตาเผา จะต้องจัดเตรียมรายละเอียดข้อมูลดังต่อไปนี้

8.2.1.1 แผนที่หรือภาพถ่ายทางอากาศแสดงที่ตั้งและอาณาเขตของสถานที่กำจัดโดยเตาเผา การใช้ที่ดินโดยรอบในรัศมี 1 กิโลเมตร โดยใช้มาตราส่วนที่เหมาะสม

8.2.1.2 แสดงแผนผังกระบวนการปฏิบัติงานของสถานที่กำจัด โดยเตาเผา แหล่งกำเนิดองค์ประกอบ ปริมาณขยะมูลฝอยที่จะรับเข้ามากำจัด รวมทั้งการคาดการณ์ปริมาณขยะมูลฝอยในอนาคต

8.2.1.3 กระบวนการเผาและขนาดที่ใช้ออกแบบ เครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ใช้งานทั้งหมด จำนวนวันและชั่วโมงปฏิบัติงาน จำนวนบุคลากรทั้งหมด มาตรการความปลอดภัยในระหว่างการปฏิบัติงาน

8.2.1.4 รูปแบบการควบคุมการระบายอากาศเสียจากปล่องเตาเผา การนำพลังงานความร้อนกลับไปใช้ประโยชน์ (ถ้ามี) การเก็บรวบรวมและการจัดการกากขี้เถ้า

8.2.2 ข้อกำหนดในการปฏิบัติงาน

8.2.2.1 จัดเตรียมเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานในชั่วโมงทำงาน คิดประกาศชั่วโมงปฏิบัติงานที่ประตูทางเข้า เพื่อให้สาธารณชนได้ทราบโดยทั่วกัน

8.2.2.2 จัดเตรียมคู่มือการปฏิบัติงานและการบำรุงรักษา มาตรการควบคุมความปลอดภัยในระหว่างการปฏิบัติงาน

8.2.2.3 จัดเตรียมมาตรการตรวจสอบ และการจัดการมิให้มูลฝอยติดเชื้อและของเสียอันตราย ปะปนกับขยะมูลฝอยทั่วไปในสถานที่กำจัดโดยเตาเผา

8.2.2.4 ต้องควบคุมเศษขยะมูลฝอย กลิ่น แผลง และพาหะนำโรค เพื่อป้องกันปัญหาโรคทางด้านสุขอนามัย และสภาพที่ไม่น่าดู

8.2.2.5 บันทึกปริมาณขยะมูลฝอยรายวันจากแหล่งกำเนิดต่าง ๆ ที่นำไปกำจัดปริมาณและประเภทวัสดุที่คัดแยกออก หรือสิ่งตกค้าง ปริมาณกากซีเมนต์ที่เก็บรวบรวม

8.2.2.6 ต้องจัดเตรียมมาตรการป้องกันอัคคีภัย แผนฉุกเฉินเพื่อแก้ไขปัญหากรณีเครื่องจักรอุปกรณ์เกิดขัดข้อง หรือเกิดความล่าช้าด้วยสาเหตุอื่นใดในระหว่างปฏิบัติงาน

8.2.2.7 ติดตามตรวจสอบอากาศเสียจากปล่องเตาเผา อย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง โดยทำการเก็บตัวอย่างและตรวจวิเคราะห์หาค่าปริมาณฝุ่นละออง ซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ออกไซด์ของไนโตรเจน ไฮโดรเจนคลอไรด์ สารประกอบไดออกซิน และความทึบแสง ซึ่งจะต้องมีค่าไม่เกินมาตรฐานควบคุม การปล่อยทิ้งอากาศเสียจากเตาเผาขยะมูลฝอย ตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม

8.2.2.8 ต้องบำบัดน้ำเสียจากการปนเปื้อนขยะมูลฝอย และน้ำเสียใด ๆ ทั้งหมดที่เกิดขึ้นภายในสถานที่กำจัด โดยเตาเผาให้มีคุณภาพน้ำทิ้งไม่เกินมาตรฐานคุณภาพน้ำทิ้งจากโรงงานอุตสาหกรรม ตามพระราชบัญญัติโรงงาน เก็บตัวอย่างน้ำทิ้งเพื่อตรวจสอบคุณภาพน้ำอย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง คำนี้น้ำทิ้งที่ตรวจสอบอย่างน้อยต้องประกอบด้วยความเป็นกรด-ด่าง สารแขวนลอยทั้งหมด สารละลายทั้งหมด และบีโอดี

8.2.2.9 ต้องกำจัดกากซีเมนต์โดยการฝังกลบหรือวิธีการที่เหมาะสมที่ไม่ก่อให้เกิดผลเสียต่อสภาพแวดล้อม

8.3 การกำจัดโดยฝังกลบ

8.3.1 ข้อกำหนดทั่วไป การดำเนินการสถานที่ฝังกลบขยะมูลฝอย จะต้องจัดเตรียมรายละเอียด ข้อมูลแลปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

8.3.1.1 แผนที่หรือภาพถ่ายทางอากาศแสดงที่ตั้งและอาณาเขตของสถานที่ฝังกลบ การใช้ที่ดินโดยรอบในรัศมี 1 กิโลเมตร โดยใช้มาตราส่วนที่เหมาะสม

8.3.1.2 แสดงแผนผังกระบวนการปฏิบัติงานของสถานที่ฝังกลบขยะมูลฝอย แหล่งกำเนิด ประเภท องค์ประกอบและปริมาณขยะมูลฝอยที่จะนำเข้ามากำจัด การคาดการณ์ปริมาณขยะมูลฝอยในอนาคต

8.3.1.3 จำนวนวันและชั่วโมงปฏิบัติงาน จำนวนบุคลากรทั้งหมด เครื่องจักรกลหนักที่ใช้งาน อายุการใช้งานของสถานที่ฝังกลบ แหล่งและประเภทของวัสดุกลบทับ

8.3.1.4 ประเภทของสถานที่ฝังกลบ แบ่งออกเป็น

ประเภทที่ 1 : รับขยะมูลฝอยทั่วไป

ประเภทที่ 2 : รับขยะมูลฝอยที่ย่อยสลายยากหรือไม่เกิดการ

เน่าเสียง่ายหรือพลาสติก ยาง ท่อนไม้ แก้ว เศษวัสดุก่อสร้าง เป็นต้น

8.3.1.5 ขนาดเนื้อที่ที่ใช้ในการก่อสร้างสถานที่ฝังกลบขยะมูลฝอย ให้ใช้แนวทางพิจารณาต่อไปนี้ (ใช้การฝังกลบรวม 4 ชั้น และมีอายุการใช้งานประมาณ 20 ปี)

10-50 ต้น/วัน	ใช้เนื้อที่ 15-70 ไร่
50-100 ต้น/วัน	ใช้เนื้อที่ 70-130 ไร่
100-300 ต้น/วัน	ใช้เนื้อที่ 130-380 ไร่
300-500 ต้น/วัน	ใช้เนื้อที่ 380-620 ไร่

8.3.1.6 เขตของการระบายน้ำทิ้ง (Zone of Discharge) จะต้องไม่เกิน 100 เมตร จากขอบเขตของพื้นที่หลุมฝังกลบขยะมูลฝอยหรือขอบเขตของสถานที่ฝังกลบแล้วแต่ระยะใดใกล้กว่ากัน

8.3.1.7 สภาพทางธรณีวิทยาควรเป็นชั้นดินหรือชั้นหินตามธรรมชาติ ซึ่งอัตราการซึมผ่านของน้ำน้อยถึงน้อยมาก ($K \leq 1 \times 10^{-5}$ ซม./วินาที) ความหนาของชั้นดินหรือชั้นหินนั้นไม่น้อยกว่า 3 เมตร และมีการแพร่กระจายกว้างกว่าพื้นที่ฝังกลบขยะมูลฝอยไม่น้อยกว่าด้านละ 50 เมตร

8.3.1.8 สภาพทางอุทกธรณีวิทยา ให้สำรวจ อธิบายสภาพอุทกธรณีวิทยาของสถานที่ฝังกลบ ทิศทางและความเร็วของการไหลของน้ำบาดาล คุณภาพน้ำและระดับน้ำสูงสุดของน้ำใต้ดินและน้ำผิวดินก่อนเริ่มโครงการ ลักษณะภูมิประเทศชั้นหินอุ้มน้ำ แหล่งน้ำ สาธารณะและของเอกชนภายในรัศมี 1 กิโลเมตร

8.3.1.9 สภาพทางธรณีวิทยาเทคนิค ให้สำรวจและอธิบายสภาพชั้นดินน้ำใต้ดิน อัตราการซึมผ่านของน้ำของชั้นดิน สภาพความเสี่ยงต่อการเกิดแผ่นดินไหวรอยเลื่อน แผ่นดินถล่ม และหลุมยุบ วิเคราะห์ฐานรากที่รองรับภาระและแรงกดลงจากการฝังกลบขยะมูลฝอย สภาพการทรุดตัวภายหลังการฝังกลบ

8.3.1.10 ระดับกันบ่อฝังกลบ จะต้องอยู่สูงกว่าระดับน้ำใต้ดินสูงสุดไม่น้อยกว่า 1 เมตร ยกเว้นในกรณีที่มีการออกแบบพิเศษ เพื่อควบคุมป้องกันแรงดันขึ้น (Uplift) ของน้ำใต้ดินต่อชั้นขยะมูลฝอยในหลุมฝังกลบ

สรุปได้ว่า การดำเนินการกำจัดขยะมูลฝอยขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประกอบด้วยวิธีการต่าง ๆ ดังนี้ แหล่งกำเนิดขยะมูลฝอย ประเภทของขยะมูลฝอย การจัดทำฐานข้อมูลเพื่อการวางแผน การจัดทำฐานข้อมูลเพื่อการวางแผนจัดการขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล การลดอัตรา การเกิดขยะมูลฝอย การคัดแยกขยะมูลฝอย การเก็บรวบรวมขยะมูลฝอย การเก็บขนขยะมูลฝอย สถานที่กำจัดขยะ การคัดแยกขยะในสถานที่กำจัด และ ระบบการกำจัดขยะมูลฝอย ซึ่งวิธีการ

ต่าง ๆ เหล่านี้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องถือปฏิบัติอย่างถูกต้องหลักวิชาการ

บริบทของเทศบาลเมืองชุมเห็ด อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์

เทศบาลเมืองชุมเห็ด (2555 : ไม่มีเลขหน้า) อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ เป็นหน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่นอีกแห่งหนึ่ง ปัจจุบันได้จัดตั้งเป็นเทศบาลเมืองชุมเห็ด ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย ลงวันที่ 21 มิถุนายน 2555 เรื่องจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลชุมเห็ด อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ เป็นเทศบาลเมืองชุมเห็ด ตามมาตรา 42 แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2546 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 และมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 12) พ.ศ.2546 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย จึงจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลชุมเห็ด อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ เป็นเทศบาลเมืองชุมเห็ด ซึ่งมีบริบทโดยสังเขป ดังนี้

ลักษณะภูมิประเทศและที่ตั้ง

ลักษณะภูมิประเทศโดยทั่วไปมีลักษณะพื้นที่เป็นที่ราบสูง โดยอยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเล ประมาณ 150 – 180 เมตร สภาพพื้นที่ส่วนใหญ่ใช้ประโยชน์ทางด้านเกษตรกรรมตั้งอยู่ห่างจากที่ว่าการอำเภอเมืองบุรีรัมย์ ไปทางทิศเหนือประมาณ 3 กิโลเมตร มีพื้นที่ประมาณ 46 ตารางกิโลเมตร หรือ 28,750 ไร่ โดยมีที่ทำการตั้งอยู่ห่างจากที่ว่าการอำเภอระยะทางประมาณ 9 กิโลเมตร มีอาณาเขตติดต่อกับองค์การบริหารส่วนตำบลอื่น ๆ ดังนี้

ทิศเหนือ ติดต่อกับ องค์การบริหารส่วนตำบลกลันทา อำเภอเมืองบุรีรัมย์

ทิศใต้ ติดต่อกับ เทศบาลเมืองบุรีรัมย์และเทศบาลตำบลอิสาน อำเภอเมืองบุรีรัมย์

ทิศตะวันออก ติดต่อกับ องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านยาง และองค์การบริหารส่วนตำบลบัวทอง อำเภอเมืองบุรีรัมย์

ทิศตะวันตก ติดต่อกับ องค์การบริหารส่วนตำบลหนองศาล อำเภอเมืองบุรีรัมย์

ลักษณะโครงสร้างพื้นฐาน

การคมนาคม

การคมนาคมติดต่อระหว่างเทศบาลและหมู่บ้านใช้การคมนาคมทางบกโดยทางรถยนต์เป็นหลักในการติดต่อและขนส่งผลิตผลทางการเกษตร โดยมีเส้นทางที่สำคัญ ดังนี้

ทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข 219 เชื่อมการคมนาคมระหว่างตำบลชุมเห็ด ตำบลบ้านยาง ตำบลอิสาน ตำบลบัวทอง ตำบลเสม็ด ตำบลสะแกชำ อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์

ทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข 2074 เชื่อมการคมนาคมระหว่างตำบลชุมเห็ด ตำบลกัณฑ์
ตำบลลุงเหล็ก อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์

ทางหลวงแผ่นดิน หมายเลข 2151 เชื่อมการคมนาคมระหว่าง ตำบลชุมเห็ด ตำบลอิสาน
ตำบลหนองลาด อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์

การโทรคมนาคม

1. โทรศัพท์ แม้การให้โทรศัพท์พื้นฐานยังไม่ทั่วถึงแต่จากการที่ประชาชนใช้
โทรศัพท์เคลื่อนที่กันอย่างแพร่หลาย และเครือข่ายครอบคลุมพื้นที่ทั้งตำบล ทำให้การติดต่อสื่อสาร
ทางโทรศัพท์ เป็นไปอย่างสะดวกรวดเร็ว

2. ศูนย์อินเทอร์เน็ตตำบล

เทศบาลเมืองชุมเห็ด ได้จัดตั้งศูนย์ให้บริการอินเทอร์เน็ต(ความเร็วสูง) ให้แก่ประชาชน
ทั่วไปไม่เว้นวันหยุดราชการ ณ ที่ทำการสำนักงานเทศบาลเมืองชุมเห็ด

การประปา

สำนักงานการประปาภูมิภาคจังหวัดบุรีรัมย์ สามารถให้บริการน้ำประปาได้ครอบคลุม
พื้นที่ 12 หมู่บ้าน ได้แก่ หมู่ที่ 1,2,4,7,8,9,11,13,17,18,19 และหมู่ที่ 22 ส่วนหมู่บ้านที่อยู่ห่างไกล
ออกไปให้ใช้บริการระบบน้ำประปาหมู่บ้าน และจากแหล่งน้ำธรรมชาติซึ่งทำให้บางพื้นที่มีปัญหา
การขาดแคลนน้ำในฤดูแล้ง

การไฟฟ้า

โดยทั่วไปพื้นที่ที่อยู่ใกล้ตัวเมืองและมีสำนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดบุรีรัมย์ตั้งอยู่
ในพื้นที่ทำให้สามารถให้บริการ ไฟฟ้าได้ครอบคลุมแทบทุกหลังคาเรือน

ลักษณะทรัพยากรธรรมชาติ

ทรัพยากรดิน

สภาพดินส่วนใหญ่เป็นดินร่วนซุยเอ็ด ดินบางส่วนเป็นดินชุดโคราช และดินชุดสติ๊ก

1. ดินร่วนซุยเอ็ด เป็นดินที่เกิดจากตะกอนลำน้ำเก่า มีการระบายน้ำเร็ว น้ำซึมผ่านได้ช้าถึง
ปานกลาง เนื้อดินเป็นดินร่วนปนทราย ดินร่วนเหนียวปนทราย ดินเหนียวเหมาะสำหรับการทำนา
สวนผลไม้

2. ดินโคราช เป็นดินที่เกิดจากตะกอนเก่าลำน้ำ เป็นดินที่มีการระบายน้ำดีปานกลาง
ความสามารถให้น้ำซึมได้ปานกลางถึงเร็ว เนื้อดินเป็นดินร่วนปนทราย ดินทรายร่วน ดินร่วนเหนียว
เหมาะสำหรับปลูกพืชไร่ และผักสวนครัว

3. ดินสติ๊ก เป็นดินที่เกิดจากตะกอนลำน้ำ เป็นดินลึกลับมีการระบายน้ำดี น้ำสามารถซึม

ผ่านได้ปานกลาง เนื้อดินเป็นดินร่วนปนทราย ดินทรายร่วน ดินร่วนเหนียวปนทราย เหมาะสำหรับปลูกพืชไร่

ทรัพยากรน้ำ

ตำบลชุมเห็ดไม่มีแหล่งน้ำตามธรรมชาติขนาดใหญ่ ต้องอาศัยแหล่งน้ำที่สร้างขึ้น แหล่งน้ำได้ดิน และน้ำจากลำห้วย ทั้ง 4 สาย ได้แก่

1. ลำห้วยโกรกจี่หนู ไหลผ่าน หมู่ที่ 3,8,10,14,20,21
2. ลำห้วยชุมเห็ด ไหลผ่าน หมู่ที่ 2,4,7,9,10,11,16,17,19
3. ลำห้วยชุมแสง ไหลผ่าน หมู่ที่ 5,9,15
4. ลำห้วยลุง ไหลผ่าน หมู่ที่ 3,4,5,11,15,17

ลักษณะสภาพแวดล้อม

พื้นที่เทศบาลเมืองชุมเห็ด มีลักษณะผสมผสานระหว่างสภาพสังคมเมืองและชนบท ประกอบกับมีพื้นที่ติดกับเขตเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ จึงมีความเจริญเติบโตและการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ในอัตราสูง ซึ่งความเจริญเติบโตดังกล่าวหากไม่มีมาตรการควบคุมที่ถูกต้องย่อมจะส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิตของประชาชนได้

คุณภาพอากาศ โดยทั่วไปอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน มีปัญหาด้านมลพิษจากโรงสีข้าวและโรงงานอุตสาหกรรมบ้าง แต่ไม่มากนัก

คุณภาพน้ำ ปัญหาน้ำเน่าเสียจากหมู่บ้านและชุมชนเริ่มมีมากขึ้น ซึ่งเทศบาลเมืองชุมเห็ด ได้ขอร่างข้อบัญญัติ เรื่อง การติดตั้งบ่อดักไขมันและบำบัดน้ำเสียในอาคาร พ.ศ. 2549 เพื่อเป็นการควบคุมคุณภาพน้ำทิ้งจากอาคารบ้านเรือน

ขยะมูลฝอย มีปริมาณขยะมูลฝอยเกิดขึ้นประมาณ 15 ตันต่อวัน สามารถเก็บขนเพื่อนำไปกำจัดได้ประมาณ 9.5 ตันต่อวัน โดยนำไปกำจัดโดยวิธีฝังกลบ ณ ศูนย์กำจัดขยะรวมของเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ สำหรับขยะส่วนที่เหลือเป็นขยะในหมู่บ้านรอบนอกที่สามารถกำจัดได้ โดยวิธีธรรมชาติหรือย่อยสลายเองได้

ลักษณะสภาพทางเศรษฐกิจ

ราษฎรส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 70 ประกอบอาชีพเกษตรกรรมทำนาข้าว แต่โดยศักยภาพด้านพื้นที่ที่อยู่ชานเมืองติดต่อกับเขตเทศบาลเมืองบุรีรัมย์ ซึ่งเป็นศูนย์กลางความเจริญของจังหวัด ทำให้การขยายตัวด้านอุตสาหกรรม พาณิชยกรรมและการบริการเป็นไปอย่างรวดเร็ว

ด้านการอุตสาหกรรม

มีโรงงานอุตสาหกรรมที่สำคัญหลายแห่ง อาทิ เช่น โรงงานตัดเย็บเสื้อผ้า โรงงานยาสูบ โรงงานทำคอนกรีต โรงงานผลิตน้ำดื่ม และ โรงงานผลิตไอศกรีม เป็นต้น

ด้านพาณิชย์

มีการประกอบกิจการด้านการพาณิชย์กรรมและการบริการจำนวนมาก อาทิเช่น โรงพยาบาลเอกชนบุรีรัมย์ ธุรกิจบ้านจัดสรร ธุรกิจ โรงแรมที่พัก ภัตตาคาร ร้านอาหาร สถานีบริการน้ำมัน

ด้านเกษตร

ปัจจุบันราษฎรส่วนใหญ่ยังคงประกอบอาชีพเกษตรกรรม ได้แก่ การทำนาข้าว แต่พื้นที่บางส่วนได้ทดแทนโดยภาคอุตสาหกรรมและธุรกิจที่พกอาศัย เช่น โรงงานผลิตน้ำดื่ม บ้านจัดสรร

ลักษณะทางด้านสังคม

ด้านประชากร

เทศบาลเมืองชุมเห็ด มีประชากรตามสำเนาทะเบียนบ้านทั้งสิ้น 17,562 คน (สำนักบริหารทะเบียนอำเภอเมืองบุรีรัมย์ กรมการปกครอง. 2555 : ไม่มีเลขหน้า) แยกเป็นชาย 7,918 คน หญิง 8,646 คน จำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง 13,617 คน แยกเป็นชาย 6,399 คน หญิง 7,218 คน

ด้านสาธารณสุข และอนามัย

โรงพยาบาลเอกชน 1 แห่ง คือ โรงพยาบาลเอกชนบุรีรัมย์ ตั้งอยู่หมู่ที่ 2 บ้านมะค่า ตำบลชุมเห็ด อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์

ศูนย์บริการสาธารณสุข 1 แห่ง คือ ศูนย์สุขภาพชุมชนโกรกขี้หนู ตั้งอยู่หมู่ที่ 3 บ้านโกรกขี้หนู ตำบลชุมเห็ด อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์

ด้านการศาสนาและวัฒนธรรม

ราษฎรส่วนใหญ่ร้อยละ 95 นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 4 นับถือศาสนาคริสต์ และศาสนาอื่นร้อยละ 1 มีศาสนสถานที่สำคัญ ดังนี้

1. วัด จำนวน 4 แห่ง ได้แก่

วัดไตรภูมิวนาราม

ตั้งอยู่หมู่ที่ 2 บ้านมะค่า

วัดโกรกขี้หนู

ตั้งอยู่หมู่ที่ 3 บ้านโกรกขี้หนู

วัดหนองไผ่น้อย

ตั้งอยู่หมู่ที่ 5 บ้านหนองไผ่น้อย

วัดหนองตราดน้อย

ตั้งอยู่หมู่ที่ 10 บ้านหนองตราดน้อย

2. สำนักสงฆ์ จำนวน 3 แห่ง ได้แก่

สำนักสงฆ์รุ่งอรุณ

ตั้งอยู่หมู่ที่ 4 บ้านตราดรวน

สำนักสงฆ์หนองไผ่ใหญ่

ตั้งอยู่หมู่ที่ 6 บ้านหนองไผ่ใหญ่

สำนักสงฆ์หนองม่วง

ตั้งอยู่หมู่ที่ 8 บ้านหนองม่วง

3. โบสถ์คริสต์จักร

ตั้งอยู่หมู่ที่ 18 บ้านหมื่นพิทักษ์

ด้านการศึกษา

สถานศึกษา ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลชุมเห็ด จำนวน 7 แห่ง ประกอบด้วย

1. โรงเรียนกนกศิลป์พิทยาคม ตั้งอยู่หมู่ที่ 19 บ้านเมืองใหม่
2. โรงเรียนไตรภูมิวิทยา ตั้งอยู่หมู่ที่ 2 บ้านมะค่า
3. โรงเรียนบ้านโกรกขี้หนู ตั้งอยู่หมู่ที่ 3 บ้านโกรกขี้หนู
4. โรงเรียนสามัคคีมีชัยวิทยา ตั้งอยู่หมู่ที่ 5 บ้านหนองไผ่น้อย
5. โรงเรียนบ้านหนองไผ่ใหญ่ ตั้งอยู่หมู่ที่ 6 บ้านหนองไผ่ใหญ่
6. โรงเรียนบ้านหนองตราดน้อย ตั้งอยู่หมู่ที่ 10 บ้านหนองตราดน้อย
7. โรงเรียนบ้านตราดหนองพลวง ตั้งอยู่หมู่ที่ 19 บ้านเมืองใหม่

ศูนย์เด็กเล็ก (ถ่ายโอนจากกรมศาสนา) จำนวน 2 ศูนย์ ได้แก่

1. ศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์วัดหนองม่วง ตั้งอยู่หมู่ที่ 8 บ้านหนองม่วง
2. ศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์วัดหนองไผ่น้อย ตั้งอยู่หมู่ที่ 5 บ้านหนอง

วิสัยทัศน์และยุทธศาสตร์การพัฒนา

วิสัยทัศน์เทศบาลเมืองชุมเห็ด

“ชุมเห็ดเป็นเมืองน่าอยู่ ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี ส่งเสริมเกษตรอินทรีย์ การศึกษาและ
ภูมิปัญญาท้องถิ่น”

เทศบาลเมืองชุมเห็ด ประกอบด้วย 22 หมู่บ้าน ได้แก่

หมู่ที่ 1 บ้านรังกา	หมู่ที่ 2 บ้านมะค่า
หมู่ที่ 3 บ้านโกรกขี้หนู	หมู่ที่ 4 บ้านตราดรวน
หมู่ที่ 5 บ้านหนองไผ่น้อย	หมู่ที่ 6 บ้านหนองไผ่ใหญ่
หมู่ที่ 7 บ้านเล็บเหยี่ยว	หมู่ที่ 8 บ้านหนองม่วง
หมู่ที่ 9 บ้านกุง	หมู่ที่ 10 บ้านตราดหนองพลวง
หมู่ที่ 11 บ้านชุมเห็ด	หมู่ที่ 12 บ้านโคกเพ็ก
หมู่ที่ 13 บ้านยายอ่อน	หมู่ที่ 14 บ้านหนองถนน
หมู่ที่ 15 บ้านสระขี้ดุ่น	หมู่ที่ 16 บ้านฟินปลา
หมู่ที่ 17 บ้านชุมทอง	หมู่ที่ 18 บ้านหมื่นพิทักษ์
หมู่ที่ 19 บ้านเมืองใหม่	หมู่ที่ 20 บ้านโกรกขี้หนูใหม่
หมู่ที่ 21 บ้านหนองไทรงาม	หมู่ที่ 22 บ้านพรหมนิมิต

สภาเทศบาลเมืองชุมเห็ด มีหน้าที่เป็นฝ่ายนิติบัญญัติและตรวจสอบการปฏิบัติงานของฝ่ายบริหารประกอบด้วยสมาชิกสภาเทศบาลเมืองชุมเห็ด จำนวน 3 เขต เขตละ 6 คน รวมเป็น 18 คน

นายกเทศมนตรีเมืองชุมเห็ด ทำหน้าที่บริหารกิจการของเทศบาลเมืองชุมเห็ด โดยมาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน และสามารถแต่งตั้งรองนายกฯ อีก 3 คน เลขานุการนายกฯ อีก 1 คน เพื่อช่วยเหลือการบริหารราชการเทศบาลเมืองชุมเห็ดตามที่นายกฯ มอบหมาย

ฝ่ายพนักงานประจำ มีปลัดเทศบาลเมืองชุมเห็ดเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดของพนักงานประจำรวมตลอดรวมถึงลูกจ้าง แบ่งส่วนราชการบริหารออกเป็น 9 กอง ดังนี้

1. สำนักงานปลัด
2. กองวิชาการและแผนงาน
3. กองคลัง
4. กองช่าง
5. กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม
6. กองการศึกษา
7. กองสวัสดิการสังคม
8. กองส่งเสริมการเกษตรฯ
9. หน่วยตรวจสอบภายใน

แนวทางในการดำเนินนโยบายด้านการเมืองและการบริหาร มีดังนี้

1. การดำเนินการทางการเมือง จะใช้แนวทางในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข เปิดโอกาสให้ประชาชนได้เสนอความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ ทักท้วงติงการทำงานของผู้บริหาร ได้ตลอดเวลา ตลอดจนเปิดโอกาสของประชาชนสามารถใช้สิทธิตามรัฐธรรมนูญในการยื่นเรื่องถอดถอนผู้บริหาร และเสนอข้อบัญญัติท้องถิ่นได้

2. ยึดหลักการบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ในทุกขั้นตอนของการบริหารงานเป็นไปอย่างโปร่งใสสามารถตรวจสอบได้ ปรับปรุงและลดขั้นตอนการปฏิบัติงานเพื่อให้บริการประชาชนได้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ปรับปรุงประสิทธิภาพ และเพิ่มช่องทางในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารให้แก่ประชาชน

3. เร่งรัดพัฒนา เครื่องมือ เครื่องใช้ในการปฏิบัติงาน นำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาใช้เพื่อการบริการประชาชนได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ จัดให้มีการฝึกอบรมพนักงานส่วนตำบลและลูกจ้างอย่างต่อเนื่อง เพื่อเพิ่มขีดความสามารถและพัฒนาให้เกิดจิตสำนึกในการให้บริการ

4. พัฒนาระบบศูนย์รวมการให้บริการ (One Stop Service) เพื่อให้ประชาชนไม่ต้องเสียเวลาในการไปติดต่อราชการ ในหลาย ๆ ที่ อันเป็นการประหยัดเวลาและค่าใช้จ่ายของประชาชน

การมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชน

ในเขตเทศบาลเมืองชุมเห็ด แบ่งออกเป็น 3 เขต มี 22 หมู่บ้าน โดยแต่ละหมู่บ้านเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองและการบริหารของเทศบาลเมืองชุมเห็ดอย่างสม่ำเสมอ เช่น การจัดทำแผนพัฒนาเทศบาลเมือง เป็นผลให้การพัฒนาในด้านต่างๆ ของเทศบาลเมือง สอดคล้องกับปัญหาความต้องการของประชาชนบรรลุดุวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนด

เทศบาลเมืองชุมเห็ดถือว่าเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ใกล้ชิดประชาชนมากที่สุด โดยประชาชนเป็นผู้เลือกสมาชิกสภาเทศบาลเมืองชุมเห็ดและนายกเทศมนตรีเมืองชุมเห็ด โดยตรง และนายกเทศมนตรีเมืองชุมเห็ดจะเป็นผู้เลือกรองนายกเทศมนตรีเมืองชุมเห็ดและเลขานุการนายกฯ มาช่วยในการบริหารงาน การบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลชุมเห็ด จึงอยู่ในความสนใจของประชาชน โดยทั่วไปว่าผู้บริหารจะสามารถปฏิบัติตามนโยบายที่ได้ให้กับประชาชนได้เพียงใด

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยมีมากมาย ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกทำการศึกษารวบรวมงานวิจัยเฉพาะที่มีประโยชน์และเกี่ยวข้องกับงานวิจัยเรื่องการศึกษาการมีส่วนร่วมในการจัดการปัญหาขยะมูลฝอยของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองชุมเห็ด อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์ไว้ดังนี้

ศเนติ พاجرทิศ (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในเขตพื้นที่เทศบาลตำบลแม่สาย อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย ผลการศึกษาพบว่า การมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการขยะมูลฝอยของเทศบาล พบว่า 1) ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องสำคัญในการกำหนดนโยบายของพื้นที่เทศบาล และพื้นที่ติดต่อ มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในระดับปานกลาง โดยมีส่วนร่วมในการรับรู้สถานการณ์และสภาพปัญหา การวางแผนและตัดสินใจ การทำกิจกรรมหรือโครงการอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับการมีส่วนร่วมในการตรวจสอบและประเมินผลอยู่ในระดับน้อย 2) ประชาชนทั่วไปอยู่ในเขตพื้นที่เทศบาลมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการขยะมูลฝอยในระดับน้อย โดยมีส่วนร่วมในการรับรู้สถานการณ์และสภาพปัญหา การวางแผนการตัดสินใจในระดับน้อย สำหรับการมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมหรือโครงการการตรวจสอบและประเมินผล อยู่ในระดับน้อยที่สุด

บุญสม วิจารจันทร์ (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชน

ในการจัดการขยะในตลาดสดเทศบาลนครขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็นหญิง อายุ 50 ปีขึ้นไป จบการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษา ประกอบอาชีพค้าขาย โดยรวมผู้ประกอบการและประชาชนในตลาดบางลำพู และตลาดสดเทศบาล 1

ให้ความสำคัญกับการลดปริมาณขยะในระดับปานกลาง กล่าวคือ ผู้ประกอบการและประชาชนได้ให้ความสำคัญมากกับการทิ้งขยะลงถังหรือถังขยะที่แยกประเภทแล้ว โดยเข้าใจว่าวิธีการนี้เป็นการลดปริมาณขยะที่ดีที่สุด และไม่ได้คำนึงถึงปริมาณของขยะที่ทิ้งลงไป ไม่ให้ความสำคัญกับขยะที่มีการบรรจุหีบห่อหลาย ๆ ชั้น รวมถึงขยะที่ย่อยสลายยาก เช่น พลาสติก โฟม ซึ่งขยะเหล่านี้ได้สร้างปัญหาและมลภาวะเป็นพิษให้กับสังคมเป็นอย่างมาก เพราะขยะประเภทพลาสติก และโฟมนั้น จะต้องใช้ระยะเวลาในการย่อยสลายตามธรรมชาติ ในส่วนของการนำขยะไปใช้ให้เกิดประโยชน์นั้น ผู้ประกอบการและประชาชนเข้าใจได้ดีถึงวิธีการแยกขยะออกเป็นประเภทและการนำน้ำมันทอดซ้ำไปทำไบโอดีเซล แต่ขณะเดียวกันการนำขยะไปทำปุ๋ยชีวภาพ และขยะมีพิษ เช่น หลอดไฟฟ้า ถ่านไฟฉาย ผู้ประกอบการและประชาชน ไม่ให้ความสำคัญและไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้เท่าที่ควร เพราะฉะนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องให้ความรู้ และสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการทำปุ๋ยชีวภาพและขยะมีพิษให้กับประชาชนเพิ่มมากยิ่งขึ้น

สุนันทา ระหงษ์ (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอย : กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลคลองมะเดื่อ อำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร ผลการวิจัยพบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยขององค์การบริหารส่วนตำบลคลองมะเดื่อ โดยรวมอยู่ในระดับน้อยที่สุด ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอย จำแนกตามองค์ประกอบของการจัดการขยะมูลฝอย 4 ด้าน พบว่า ประชาชนมีส่วนร่วมในด้านการลดปริมาณการผลิตขยะมูลฝอยและด้านการเก็บรวบรวมและการเก็บขยะมูลฝอย อยู่ในระดับการมีส่วนร่วมน้อย ด้านการจัดระบบรีไซเคิล (การแปรรูปกลับมาใช้ใหม่) อยู่ในระดับการมีส่วนร่วมน้อยที่สุด และด้านการกำจัดขยะมูลฝอยอยู่ในระดับการไม่มีส่วนร่วม

ฐนิตนันท์ สุทธาภิรมย์ (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยชุมชนเทศบาลตำบลระแหง อำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอยชุมชนในเขตเทศบาลตำบลระแหงร้อยละ 48.9 ได้แก่ ร่วมประชุมหรือให้ข้อเสนอแนะกับเทศบาลเพื่อวางแผนปรับปรุงการกำจัดขยะมูลฝอย ชักชวนเพื่อนบ้านแสดงความคิดเห็นหรือคัดค้านเมื่อพบว่ามีปัญหาไม่โปร่งใส หรือไม่ถูกต้องในการกำจัดขยะมูลฝอย ร่วมบริจาคเงินในการจัดการขยะมูลฝอยชุมชน แนะนำผู้อื่นให้ร่วมเสียสละเงินในการจัดการขยะมูลฝอยชุมชน มีการจัดถังขยะไว้ภายในบ้านและนอกบ้าน ไม่ทิ้งขยะออกนอก

อาคารบ้านเรือน คัดแยกขยะก่อนทิ้งขยะทุกครั้ง เคยเก็บขยะนอกบริเวณด้านถนน เพื่อใส่ถังที่ถูกต้อง แนะนำให้คนในครอบครัวช่วยกันรักษาความสะอาด และติดตามการปฏิบัติงานการกำจัดขยะของเทศบาล ประชาชนในเทศบาลตำบลระแหงที่มีปัจจัยด้านทัศนคติเชิงบวกในการจัดการขยะมูลฝอย ชุมชนมีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอยชุมชน ในเขตเทศบาลตำบลระแหง ส่วนประชาชนที่มีปัจจัยด้านความรู้ความเข้าใจในการจัดการขยะมูลฝอยไม่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยชุมชนในเขตเทศบาลตำบลระแหง

เกรียงศักดิ์ อินทนูพัฒน์ (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอย : กรณีศึกษาตำบลศาลาด่าน อำเภอเกาะลันตา จังหวัดกระบี่ ผลการศึกษาพบว่า ประชากรส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุเฉลี่ย 21-30 ปี จบการศึกษาระดับประถมศึกษา ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป สมรสแล้ว ส่วนมากมีรายได้มากกว่า 5,000 – 10,000 บาท การรับรู้ข้อมูลข่าวสารอยู่ในระดับน้อย โดยมากมาจากบุคคลในครอบครัว ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยอยู่ในระดับมาก และใช้ประโยชน์เกี่ยวกับการจัดการขยะมูลฝอยอยู่ในระดับน้อย เช่นเดียวกับการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับน้อย

พัชรา มากมี (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะของเทศบาลนครระยอง เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะ ศึกษาความรู้ความเข้าใจของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยและเพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจและความคิดเห็นของประชาชนต่อ โรงงานผลิตปุ๋ยอินทรีย์ชีวภาพ ผลการศึกษาพบว่าประชาชนมีความรู้ความเข้าใจในการจัดการขยะอินทรีย์ สามารถนำไปทำปุ๋ยน้ำจุลินทรีย์และปุ๋ยหมักได้มากที่สุด มีความรู้ความเข้าใจต่อ โรงงานผลิตปุ๋ยอินทรีย์และพลังงานจังหวัดระยองในการรณรงค์ของเทศบาล ให้เข้าร่วมกิจกรรมคัดแยกขยะอินทรีย์เพื่อนำเข้าโรงงานผลิตปุ๋ยอินทรีย์และพลังงาน มีทัศนคติและการยอมรับต่อ โรงงานผลิตปุ๋ยอินทรีย์และพลังงาน โดยมีความยินดีในการเข้าร่วมกิจกรรมคัดแยกขยะอินทรีย์เพื่อส่งเข้า โรงงานผลิตปุ๋ยอินทรีย์และพลังงานมากที่สุด ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนกลุ่มตัวอย่างโดยภาพรวม พบว่าอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณา 4 ด้าน ได้แก่ 1) ร่วมรับรู้ รับทราบ 2) ร่วมคิด ร่วมวางแผน 3) ร่วมสนับสนุน ร่วมปฏิบัติ 4) ร่วมติดตามประเมินผล ผลการศึกษาพบว่า ประชาชนมีส่วนร่วมในการรับรู้ รับทราบและด้านการร่วมสนับสนุน ร่วมปฏิบัติ อยู่ในระดับมาก ส่วนการมีส่วนร่วมในด้านการร่วมคิด ร่วมวางแผน และมีส่วนร่วมด้านการติดตามประเมินผล อยู่ในระดับปานกลาง

ปวันพัชร์ บุญชะชัยชนะ (2552 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนด้านการจัดการขยะในเขตพื้นที่เทศบาลนครเชียงใหม่ ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ไม่มี

ส่วนร่วมในการศึกษาค้นคว้าปัญหาและสาเหตุที่เกิดขึ้น ไม่มีส่วนร่วมในการคิดวางแผนในกิจกรรมหรือโครงการ ไม่มีส่วนร่วมในการประชุมและทราบถึงสาเหตุปัญหา ไม่มีส่วนร่วมในการคิดวางแผน ไม่มีส่วนร่วมในการเสนอปัญหาความต้องการและไม่มีส่วนร่วมในการประเมินผลในกิจกรรมหรือโครงการ และในการมีส่วนร่วมในการประชาสัมพันธ์หรือชักชวนให้ร่วมทำกิจกรรม และการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมหรือโครงการประชาชนมีส่วนร่วมอยู่ในระดับน้อย ส่วนปัญหาและอุปสรรคในการมีส่วนร่วมของประชาชน คือ ประชาชนส่วนใหญ่เห็นว่าการจัดการขยะของเทศบาลยังไม่เป็นที่น่าพึงพอใจ ประชาชนไม่เห็นความสำคัญในการแยกขยะก่อนที่จะนำไปทิ้งหรือกำจัด เมื่อขยะมีปริมาณมากประชาชนเห็นว่าจะเป็นการเสียเวลาในการแยกขยะก่อนทิ้ง นอกจากนี้เทศบาลยังขาดแนวทางและขาดการส่งเสริมให้ประชาชนร่วมมือในการแยกขยะ ขาดงบประมาณและวัสดุอุปกรณ์ในการแยกขยะ ขาดการณรงค์และการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับความรู้และความเข้าใจในการจัดการขยะอย่างถูกต้องแก่ประชาชน

ปิยภัทร สายนรา (2552 : บทคัดย่อ) การจัดการขยะมูลฝอยแบบมีส่วนร่วมของประชาชน : กรณีศึกษาชุมชนวัดพระธาตุหนองบัว 1 เทศบาลนครอุบลราชธานี ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นประชาชนที่อาศัยอยู่ในชุมชนวัดพระธาตุหนองบัว 1 เทศบาลนครอุบลราชธานี จำนวน 117 ครัวเรือน ผลการวิจัยพบว่า การจัดการขยะมูลฝอยของประชาชน พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้น การคัดแยกขยะมูลฝอย เช่น ถังขยะ กระดาษ ถุงพลาสติก ที่มีการดำเนินการน้อย การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอย พบว่าโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้น การติดตามข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับปัญหาขยะมูลฝอย วิธีการจัดการขยะมูลฝอยและการนำขยะที่ใช้แล้วนำกลับมาใช้ซ้ำ ซึ่งอยู่ในระดับน้อย การเปรียบเทียบวิธีการจัดการขยะมูลฝอยและมีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอย จากคุณลักษณะส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ และรายได้ ที่ส่งผลต่อวิธีการจัดการขยะมูลฝอยและการมีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอยของประชาชน ผลการศึกษาปรากฏดังนี้ ด้านการจัดการขยะมูลฝอย พบว่า คุณลักษณะส่วนบุคคลที่แตกต่างกัน มีวิธีการจัดการขยะมูลฝอยไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยกเว้นคุณลักษณะ ด้านอายุ อาชีพ และรายได้ ที่มีวิธีการจัดการขยะมูลฝอยที่แตกต่างกัน ด้านการมีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอย พบว่าคุณลักษณะส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมนึก เสงวณิชย์ (2552 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยในเขตเทศบาลตำบลละหานทราย อำเภอละหานทราย จังหวัดบุรีรัมย์ ผลการวิจัยพบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยในเขตเทศบาลตำบลละหานทราย อำเภอละหานทราย จังหวัดบุรีรัมย์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณา

เป็นรายด้านพบว่า ด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานการจัดการขยะมูลฝอยในชุมชน อยู่ในระดับมากที่สุด ด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผนแก้ไขปัญหา การจัดการขยะมูลฝอยในชุมชน อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการมีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาและสาเหตุของปัญหา การจัดการขยะมูลฝอยในชุมชน และด้านการมีส่วนร่วมในการติดตามประเมินผลและประเมินผลการจัดการขยะมูลฝอยในชุมชนอยู่ในระดับปานกลาง ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการจัดการขยะมูลฝอยในเขตเทศบาลตำบลละหานทราย คือ เห็นควรจัดให้รถจัดเก็บขยะในชุมชนทุกวัน อย่างน้อยวันละ 1 ครั้ง ควรเพิ่มจำนวนถังรองรับขยะในชุมชนให้มากขึ้น และควรประชาสัมพันธ์หรืออบรมให้ประชาชนทราบถึงการคัดแยกขยะและการกำจัดขยะ

วิจักษ์ คันธะมาลย์ (2552 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการจัดการขยะมูลฝอยในเขตเทศบาลตำบลสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ ผลการวิจัยพบว่าการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยในเขตเทศบาลตำบลสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยในเขตเทศบาลตำบลสตึก คือ เห็นควรสร้างความเข้าใจให้ความรู้กับประชาชน เพื่อให้ทราบถึงการกำจัดขยะมูลฝอยที่ถูกต้อง ถูกวิธี ถูกสุขลักษณะตามหลักสุขาภิบาล เห็นควรให้มีการแบ่งเวลาการจัดเก็บตามระยะเวลาที่เหมาะสม อย่างน้อยวันละ 2 ครั้ง เห็นควรให้มีการเพิ่มสถานที่รองรับขยะในชุมชนให้มากขึ้น และเห็นควรส่งเสริมให้ประชาชนรู้สึกถึงความรับผิดชอบ มีส่วนร่วมในการดำเนินงานกำจัดขยะมูลฝอยในชุมชนของตนเองให้มากขึ้น

อัครณัฐ อุ่นจางวาง (2554 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการจัดการขยะมูลฝอยในครัวเรือนของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลสามัคคีพัฒนา อำเภออากาศอำนวย จังหวัดสกลนคร ผลการศึกษพบว่า การจัดการขยะมูลฝอยในครัวเรือนของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลสามัคคีพัฒนา อำเภออากาศอำนวย จังหวัดสกลนคร โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การคัดแยกขยะมูลฝอย การเก็บรวบรวมขยะมูลฝอย การกำจัดขยะมูลฝอย และการเก็บขนขยะมูลฝอย

พิทักษ์ ราชโต (2555 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชน ในการจัดการขยะมูลฝอยในเขตเทศบาลตำบลตาจาง อำเภอละหานทราย จังหวัดบุรีรัมย์ ผลการศึกษาพบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะมูลฝอยในเขตเทศบาลตำบลตาจาง อำเภอละหานทรายจังหวัดบุรีรัมย์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับปานกลาง ด้านการมีส่วนร่วมติดตามผลและประเมินผลการจัดการอยู่ในระดับน้อยที่สุด ส่วนด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับน้อย โดยเรียงลำดับ

จากข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้ดังนี้ คือ ด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงาน ด้านการมีส่วนร่วมเสนอปัญหาและหาสาเหตุของปัญหา ด้านการมีส่วนร่วมวางแผนแก้ไขปัญหา และด้านการมีส่วนร่วมติดตามผลและประเมินผลการจัดการ ตามลำดับ

ทรงธศัคดี ทิพย์คำ (2555 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะ ตำบลบ้านสาบ อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา ผลการวิจัยพบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะ ตำบลบ้านสาบ อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา พบว่า ประชาชนมีส่วนร่วมอยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการจัดสรรผลประโยชน์ ด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรม และด้านการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล ปัญหาและข้อเสนอแนะของประชาชนต่อการมีส่วนร่วม พบว่า ขาดความต่อเนื่องของงบประมาณภาครัฐ และขาดการมีส่วนร่วมจากเด็กเยาวชนในชุมชน

จากการทบทวนงานวิจัยของนักวิจัยพบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการขยะในพื้นที่ต่าง ๆ ส่วนมากมีระดับการมีส่วนร่วมน้อย หรือ ไม่มีส่วนร่วมในขั้นตอนสำคัญหลายขั้นตอนของการจัดการขยะ เช่น การศึกษาปัญหาและสาเหตุที่เกิดขึ้น การวางแผนกิจกรรมการแก้ไขปัญหามูลฝอย การเสนอปัญหาและความต้องการในการจัดการขยะ รวมไปถึงการเข้าไปมีส่วนร่วมในการประเมินผลในการจัดการขยะและกิจกรรมแก้ไขปัญหามูลฝอย และพบว่ากิจกรรมที่ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมมากที่สุด ได้แก่ กิจกรรมประเภทการเก็บรวบรวมขยะ การคัดแยกประเภทขยะ การลดปริมาณขยะ และการนำกลับไปใช้ใหม่ ซึ่งกิจกรรมที่กล่าวมาประชาชนส่วนในหลายพื้นที่ที่ศึกษาสามารถทำได้เป็นอย่างดี และปัจจัยส่วนใหญ่ที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ปัจจัยทางด้านอายุ การมีจิตสำนึกสาธารณะ ปัจจัยด้านบุคคล ปัจจัยด้านเศรษฐกิจปัจจัยด้านสังคม โดยพบว่าผลการศึกษานี้มีความสัมพันธ์ทั้งทางบวกต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการขยะของประชาชน